

VASS JUDIT

VOJTINA ÖRÖK

VERSEK

2015-2018

VOJTINA ÖRÖK BEKÖSZÖN

SZERZŐNK

kései zsengeménye született,
midőn utólag vette észre,
hogy hiszen bent jár az 56. évbe'.
No lám. S már kapott is a számmisztikán,
summázva leltárt hétre-nyolcra,
magyarázva lírát bele az életrajzba,
vastagon kenve a kor szellemével:
csip-csup igazba történelmet képzél.
Ámde ez zsenánt, végül is belátja:
esse memorem ... a dolgot magába'
nézzük tehát, mert *hazudni rút*.
Megúszott forradalmat és világháborút,
s cserébe csak azt kérték földi hatalmak:
a status quot ne bántsod, s *a dal megfogandhat*.
És nem sanyargat se kint, se bent
túlságosan a törvény, előnyös paktum:
még az is lehetsz, ami amúgy is *lennél*,
feltéve, hogy.
Ez persze *bökkenő*, de azért *hallgatott*,
kapaszkodva a kényelmes sztoára,
s ha fortyan is, csak fontolva járja szája,
de áldoz, teát visz hajléktalanoknak,
és mindnek gyűjt,
akik a paktumon *számon kívül maradtak*.

POETA DICTUS

*Ki vagyok én, nem mondom meg.
Egy népi sarjadék,
Ki törzsömnek élek, érte s általa,
Elefánt voltam, jámbor és szerény,
Én voltam ÚR, a vers csak inasa,
okítás, dacolat, idézet –
Hulltommal hullni, ez a szolga dolga,
Füst és kávé közt henyélek,
és néha meglátogat a hangja,
de végzetem csak annyi, hogy élek,
s a dallam nem változtat szövegén,
ti-tá-ti-tá nem több az ének,
nem több az én –
kapa-kasza-Kerülő – mondják,
mert az igaznál hangosabb a tény.*

A PÉNZTÁROS

**ballábbal ébredt,
míg kotrom a pénzt
megnevel,
az ellenőr
bérletem motozza,
metró süvítve el.
Olcsó parfümillat,
kilós kosztümkabát,
gyomorgyúró közelség,
és néha egy anyád.
De vannak**

jobban öltözött arcok,
finom és halszálkás zakók,
az alvilági tájon
élve utazót
mohón lapozzák
elítélt bugyrosok,
az ingyen biblián
lúzer nyáluk csorog.
Olvasd te is.
Közéjük tartozol.
Hazát és népet álmodánk,
na ja:
full extrás jambusokon.

NEM A VALÓ HÁT

csak redundanciája,
istennő segélye, emelni átba,
ahol még elviselhető
a bugyrok absztrahálva.
Leejt vagy emel a hullámszó idő,
emelt, hát asztalod megteríthető.
Időnként vendéget hívsz,
s a tálba batiszt szalvétát teszel,
ahogy az illem kívánja,
aztán ahogy sora jön:
a hallhatók,
tányércsengés közt vicces jambusok,
s bár két fogás közt a sznobot lenézed,
nem úszod meg a csattanót:
mert holnap maradékaidra gyűlnek
leejtettek, fedél nélküli szörnyek,

csavargók, népek páriája
komfort szemét közt guberálva,
a láthatók.
De jönnek láthatatlan, egy szintről följebb,
ahol még telik, ki tudja, miből:
a plebejus góg.
Nem guberál, csak áll a járdaszegleten,
hol *élni-halni* már esélytelen,
s mért marad innen, íme a tényleg-bökkenő.
Talán mert biztosabb.
Kezed puritánul, gép nélkül mosogat.

A SZÍNÉSZ

verdesett,
szinte késégbe esve:
egy pillanatra csak,
hogy magához kösse
az álmos publikumot.
Úgy tetszett,
mindent tudott,
s elhagyta minden:
a csendülő gesztusok,
az ajtókilincsen
felejtett ujjak
idegjátéka,
a leejtett-felhajított hang,
a néha
félbehalkított mondatok
kopogva döngtek vissza

a fényfüggönyön onnan,
lidérces kopogás
a sminkelt unalomban.
Érzed,
és meg nem magyarázod.
Belőle,
vagy belőlünk hiányzott
valami tegnap este.
Talán csak „a rész
nem osztható egésze,”
vagy csak
az istenek untak ránk,
s a mágiának vége.

EGYSZER CSAK

másképp ülünk a széken,
hátunk a hátlaphoz engedékeny
vonalba hajlik karunk a karfán,
alig nyúlva át a széken túli térbe,
ó, idők rugalmas érverése,
jaj, rugalmas tárgyalázat,
meg nem dönthető egyszeregy:
kivet magából minden *költői mázat.*

ÉS GÖRBÜLNI

kezdték a dolgok,
a sarkokat jelző élek
lapulva lesik útját
a szél természetének.

A hősök hasra estek,
Bánk a nejével
megvénült falun,
az orrukon szemölcs nőtt,
s tetteik szegélye alul,
meg felül csupa sár.

Lötyög a táj:
összement élők
és zsugorodó holtak
fölött az ég,
mint tegnap vagy holnap.

EGYSZER CSAK

elhiszünk egy mondatot.
A szabad gondolat is
csak választott dogma.

A féktelen folyamatokra
hidakat ível a kényszer,
hogy győzze az áradást,
míg innen a túlra lépdél.

MARADT HÁT

idő megosztani
egy elrepedt tányér hangulatát,
bögrék örömét a simogató konyharuhában,
jóban maradni a leveses tállal,
beszélő viszonyban az ajtócsapkodással.
Egy kirázott szőnyeg olyan megható,
mint a másoknak elnézett erények.
Talán nem ártani a légynek.

FANYAR

mementó,
fakó és feslett,
mert jobban őrzi színét
minden lét fonákja.

Vagy láttatik ekképp,
s csak játszik velünk
a dolgok viseltes ideája.

CSAK A TÜKÖR

készül fel
mindhalálig ránk,
ha már megtanultuk
magunk rajta kapni
mások szája szélén –
készületlen arcuk
vádol vagy hízeleg,

a portrékat néha
szóbeszéd festi meg,
s egy csepp epével
zavaros hínárt fest
tisztá szemfenéken.

VOJTINA RÁNCTALANÍT

Itt olvasom, hogy *Okatootáia*
rámozdult megint a szarkalábra,
pár rongyért elhiheted.
De aztán ki ne hagyd, mert tök jók,
a legalizáló kommenteket!
(Ha jártál volna szociológiára,
nem vihognál, most nem lepne meg
csodát voksolók pszichológiája.)
De azért felkenheted.
Garanciát ad, hát megéri hinni,
ha mégse reklám szerinti annyi
pár hetes arcod, az ötvenes.
Mert az a bökkenő, *hogya a látszatot*
Igaz nélkül meg nem csinálhatod:
se massa, se maszlag nem változtatja meg.

De ez legalább a zsozsót visszaküldi.
Igaz, nem kockáztat: hisz elhiszed.

**IN MEMORIAM
FALUDY GYÖRGY**

**Kilóg az ember
mindenféle sorból,
ha nem terelődik nyájba.
Lapít az ég is
négykézláb a szélben,
ha habzik a falka szája.**

**Feszít kerítés,
égre szögelt holdfény,
a nap pokolbéli tájra,
feszül a szótag –
jobbra-balra ékek,
csavargók felpeckelt szája.**

**Kilép az ember
mindenféle helyből,
vitorlát bont a benti tájra,
túlél a messze,
emléktelen álom,
és hazát köt porzó sarujára.**

MERT

**felfoghatatlan, ami emberi.
S egyszerű, mint a vadon törvénye.
A menekülőnek vérszaga van.
És néha esélye.**

AZ ELŐHEGYEN

mint tíz éve éppen,
megint minden lakatra zárva.
Megint át a kerítésen,
a házat, a kertet
félénk eb vigyázza.
Okos, fekete szempár,
szelíden figyel.
No, mondom:
hisztek-e
a lélekvándorlásba?
Gyermek szemek
döbbent karikája,
a szentségtörésre
egyik sem felel.
Novemberi fénykép,
hunyorító délelőtt,
háttér
derengő kupolával,
az eb
merengve nyúlik el,
és kékes napsugárral.

A tornác falán kihúlt nevek,
a tetőn kacagó gimnazisták,
néma kémény, jaj falevelek.

KORÁN

sötétedik
rövidülnek a mondatok
minimalista este
metaforátlan alkonyok
ragrím
na de kérem
bocsánat elkenek
még egy kis posztmodern
áthallást így kerek
s megmarad a látszat
pörgesd a *valót*
ilyenkor vacsoráznak

VOJTINA MÚZEUMA

1.

Michelangelo
körbefutja
a formátlan márványt
simogatva
aztán fogja a vésőt,
üti-vájja
míg elkezd hajazni
Dávidjára
és íme
nem Dávid
idea lett belőle
tanuljatok e példán

minden teremtés dőre

**talán a csukló
talán az megjárja
de az se való
csak *annak égi mássa.***

2.

**S mert
nem vagy szobrász,
se restaurátor,
a torzó nem beszél,
nem nyújtja ki magától,
törött karján az izmok
emléke képzelés.
Hiába járod körbe,
mert mindig félrenéz.
Kőbe véste egykor
egy termékeny pillanat,
hogy kipótolhatod,
ne áltasd önmagad.
Hadd őrizze titkát
ezen a tárlaton,
itt annyi látható,
amennyit súlya nyom.**

AZ ÖREGNEK

nem volt már
semmije,
csak ötölt-hatolt,
s a fülét vakarta.

Így lett miénk
kimert világok
kiszáradt,
kavicsos partja.

S hogy nem jutott
zsebkendő csücske se',
időnként zokogni járunk
a teremtés szélébe.

NE ZSÖRTÖLŐDJ, az ősök mindent félreraktak,
vagyont testáltak rád, aranynál *súlyosabbat*:
konok parasztok öklét, igáslovak nyakát
napestig fáradatlant, s kibírni, hogyha fáj.
És luxust ráadásul, hogy néha elheverj
Egy talpalatnyi égen, mert nem herdáltad el.

NE VÁLJ KI,

vegyülj el
a titkos társaságba,
hol nem füstöl sárgán
a szó alkímiája,
se dacszövetség,
se hordafélelem,

**csak önfeledten bíbel
a termő türelem.**

**Ne válj ki, vegyülj el,
csak ott vagy jó helyen.**

NEM

**roskad össze,
kinek könnyű a reggel,
sohase késik, és türelemmel
babrál a kozmosz kirótt halmazában,
nem siet, nem vár,
az időnek háttal.**

EGY

**ideig az én
hasonlít önmagára
de aztán szóni kezd
a gének álruhája
halottak burjánzó
körme-lelke
lemásolt ráncok
hajolnak tükreinkre
úgy járnak-kelnek
ezen a más világon
hogy ami fáj
nekünk is fájjon
s ki tudja milyen
rétegekből törnek
torkunkra-szemünkre**

érthetetlen könnyek
egy idegen arc
honnan ismerős
s mért hogy az agy
nem törli őt
a tereket-időket
össze ki kuszálja
s mért hogy az én
nem fér önmagába

VOJTINA CSELE

*„Avagy felettünk
nem hazud az ég?”*

Minden olyan, mintha.
Hasonló önmagához.
Minden, amit az ész
a nemlétig hámoz.

Kitépem, ami kín,
nem engedem, hogy fájjon.
Derengj tavaszi nap
a zsibbadt almafákon.

Zsibongjon, ami él,
földön, vízben, az égen.
S te maradj kívül Uram,
A meddő cselvetésen.

RUTH ÉNEKE

Ne ijedj meg,
csak én vagyok,
oszd meg velem
a takaródat.
Hatodik napja hallgatom,
hogyan mozgolódnak
háza táján,
az udvaron,
asztalodon a tárgyak,
ahogy az összevisszaságból
helyükre találnak,
mint az Úr markából
kihullott csillagok.

Eljöttem Boáz,
ha gondolod,
oszd meg velem
a takaródat,
engedj kószálni földjeiden,
már értem,
hogya szólnak
háza táján, az udvaron,
kévéid közt az árnyak,
ahogy a fényességbe tartják
a reszkető csodákat.

MÁR

**messziről hallom,
hogy én jövök
csapást taposva
szűrős erdeidben.
Kanyarítsd, Uram,
tisztásnak az ösvényt,
hasíts egy darab
égboltot fölöttem.**

**Ott jövök, Uram,
halleluja,
csak még egy percet,
hogy én is lássam:
mivé zúzódtam,
mivé karcoltál
a hozzád vezető
felhorzsolgatásban.**

**Itt fekszem Uram,
halleluja,
csak még egy percet,
hogy nézelődjem –
a madarak, Uram,
mi végre a hollók,
miért a varjak
szűkülő körökben?**

**PSALMUS
EUROPICUS**

1.

**Hogy
szétgurultunk
ezer cserépre,
mint Jeremiás
összetört edénye,
szilánkos testünk
csorbítatlan mása
csak rokon szenvedések
összeforradása.
És
nem azért lettünk
bíbor hegekbe'
burjánzó kínok
megkötő szövetje,
ritkuló csontok
öröklött sajtása,
sorvasztó tegnap
holnap számadása,
s nem azért nyílt meg
egünk repesztve
más dimenziók
titkos pergamenje,
kihúlt planéták hieroglifája,
hogy súlytalan lebegjünk
vissza nem találva.**

2.

PSALMUS HUNGARICUS

Mert

negyven nap

negyven éjjel

hányingert ringó

hajófenéken

mert halállal haltunk

negyven hajnalon

iszonyú geszták

csataterében

alig héroszok

sorai közt

honnan

ki nem betűz

igazra esküdött

írnokod se majd

s mert királydrámák

katarzisaival elkent

masszakínunk

tapsolja híg emlékezet

mert vérben fürdetett

császárok jellemére

hordtuk a tömjén éneket

irgalom

APÁM

zöldre vár,
de a busz befordul,
s most már csak
elképezelem,
hogy áttotyog a HÉV-hez.
Két megálló közt
becsülni tanulom,
az agy mire képes.

NÉHA

belém hasít,
mi lett volna, hogyha.
De lásd, a szerencsének
akadt ránk is gondja,
s én ámulva nézlek,
hogy bírod derűvel
ezt a pár méter létet.
Ne hagyj itt, maradj még
Mozartot hallgatni, kérlek.

NE FÉLJ,

észre se fogod venni.
Se fent, se lent,
csak a fájdalom nélküli semmi.

**Se harsonák
valami végső ítélkezésre,
se vándorút
a lélek másmilyen mezébe.**

**Csak a csokonais
és végtelen álom.
De szemed még ne arra járjon.
Csak itt és így beszélhetünk –
ne siess, arra kérlek.**

**Csak akkor indulj el,
ha már elégnek érzed.**

JÓZSEF ATTILA

**Mert *meg* kell *kapálni*
a kozmosz kirótt halmazát,
mivel a krumpli
nem terem magától.
Ergó kapálok csendesen.
A balszomszéd áthajol
kerítés vicceken,
pizok jó humora van.
A jobbszomszéd biccent,
kocsmába megy.
Mivelhogy tele van.
A szemszéd benyit,
vállán a kapa,
vérzik a nyele, vérzik a vasa.
Szó nélkül beáll,
és szó nélkül ballag haza.**

A BULINAK

vége.

**Pezsgős, petárda égre
egy epikus költő
új naptárt akaszt.**

**Még az is lehet,
hogy ő skandálta
a durranásokat...**

**Frivol egy eszme,
ma reggel mégis ízletes,
akár a lencsebéd,
mert törvényt tételez
ok és okozat lehetséges rendje:
lencselöncs: bőség,
a rím miatt szerencse.**

BUÉK BARÁTOM!

Hanem a rántás ne legyen sűrű benne!

SZTOA

**Ezt az eget
már ismerem:
megint kódolva van.**

**Nyugodtan
alszom mégis,
a sötétség zajtalan.**

**És persze relatív.
Szabad, amit lehet.**

**Alig gondolni meg
valami veszélyeset.**

**Görbíteni istent,
gerincet, egót.
Hiába, na:
gyakorlat teszi
az alattvalót.**

NE

**nőj feljebb, mint illik.
Ezen a tájon csak az győzi végig,
aki hagyja,
hogyan a gyom bőven zabáljon.
Ez a magyar Ugar.
Időtlen, végtelen.
És most jön a „mégis”...
Ne hagyj el, értelem.**

TILTSD MEG

**az eget és a földet.
Van az úgy,
hogy a világ nélkül
könnyebb.
Csak gondot okoz.
Tedd kötelezővé Istent –
s még bajba hozod.**

TEKSZTING HORÁCIÓ

**még becsületből
teszem ami kell
hosszám ne szóljon
csak aki szintén
a többi néma csend**

VOJTINA TANÍT

**És jó lenne
rablais-i röhögést
görgetni csengetésig.**

De késik.

A történelem vége.

**Még vissza kell fájni
hetedizébe,
ami rendezetlen,
és be nem hajtott
adósság.**

**Hol piszkaink
a nyolcadik napot *mossák*.**

FÉSZ TU FÉSZ!

**Mondják a gerincesek.
Csakhogy barátom,
van ennél egyenesebb
szabály:
ha csak magadra gondolsz,
ne kiabálj.
Mert tudod,
vannak, akik értik,
a hátba szúrt igéket,
s ki kell, hogy ábrándítsalak téged:
hallják az igék ragozásait,
vesszőkben a sanda felkiáltójelet,
s ki kell, hogy józanítsalak:
a szemed.**

LÁSD,

**ennyire mentünk
a fésztufésszel:
nem vagyunk
különbek annál,
ki tükre előtt térdel,
csodálva arcát
„tisztára mosdva”
az én-ideában,
és hogyha
egy előnytelen képen
félarcunk felcserélten
villan elénk,
már ez is épp elég:
kibírni „másunk”
magunk helyett,
na, ez is nehéz...
mert lásd, duma ez is:
a face to face,
mert ez: me to me.
Nem kevesebb.**

VOJTINA

TANUL

*„Minden hazugság, földön, ami szép:
Csontváz, ijesztő a valódi kép;”*

Vojtina tudta ezt, és mégis mögé nézett,
aztán meg vágott meglepett képet,
a döbbsentet adva, hogy hiszen tényleg...
s ej, mondta, hagyjuk: hisz nem ez a lényeg.
S mire kimondta, meglepetésnek
kapott még ezt-azt, és megtanulta,
mit eddig is tudott: hogy hiszen hazudva
elviselhetőbb a látszat...
s igaza van a sztóá Horatiusának:
nīl admirari a hosszú élet kulcsa,
vagy Ciceró?
na, mindegy is, ki mondta:
csak semmi admirális!

VOJTINA

SZELFEL

*egy hosszú kávé
mellett*

*Most nyár van
és dohányzom,
ebből a nyár a réma,
mert nincs kitöltve mással,
meg néha még a téma.
Hiszen szép itt a Selbstag,
ha Jung meg young az ember,*

avagy csak alte szelfel
árnyéktalan magába,
míg *balkon* fecske face kel,
s a rezli ignorálva.

VOJTINA
ENUMERÁL

A-val eldugott presszókba ültünk,
hol ventilátor nikotint lehel,
s tejszínhabban vérző
meggy szemek életük bánják.
Bé érezte az unalom báját,
s azt hiszem,
utálta a hangsúlyos verselést.
Cével elhittük ép marad
padlásra-pincébe tuszkolt lélek,
Dé sosem hazudott,
kenyeret tört,
és kerékbe ártatlan igéket.
É nem jött soha el.
Vajon visszánézett?
Olyan magától értetődően hordta
Szemöldökén a messzeséget.

EURÓPA

sunnyog,
újra sunnyog,
A Concorde téri budin
fekete srác
egyszer használatos
rongyot ragad,
s a csapról letörli
a vízcseppet is.
Merszibokú, tenkjú,
és persze, köszönöm.
Ne félj fiú,
állásod biztos,
az új multiözön
ellen
ragyogó gátat épít
a komfortja féltő szellem.
Kvóta, kerítés,
ölésre hergelt ebek
kezelik lokálisan
a globális rettenet
be nem vallott okát,
s Vojtina néz bután:
*E rongy világban
nem lesz több csudám.*
Többek közt ezt is hittem,
na jó, legyen szóvicc:
ezen a majdnem sitten,
amit most lájkol fejemre
a fehér lelkület.
És pusztulunk.
Már nincsen igaza
senkinek.

ZSAKÚZ

*Tele vagyok. Nincs túrni mód tovább:
Feszít a kóranyag, a zagyva táp.
Lássuk, ha e zúrból valami válna,
mondjuk valami jó is
szűkebb s tágabb hazámra.
(Vaze, micsoda szó buggyan a szájra.)
De ép ésszel ki bírja itt,
midőn a hont ordítva szeretik,
kommentelve halált, szadista horrort
arra ki merészel, vagy másra gondol.
Az istenadta nép máris karóba-csigába
lájkolja, s ordas igékkel ég a máglya.
O sancta simplicitas kétezertizenötben.
Kénbűzös szájszag, gomolygó gázok köröttem.

Hanem csak csendben. Hiszen az nem lehet.*

ZÁROM A BILLENTYÚT

*Már minden karakter melléütés.
Egér monitor jobbra el,
bugyogjon csak a gennyedés,
hányódjon fel az agyak alja.
hazát és népet álmodánk...
Itt van: az utcán gyilokszó,
a neten gigányi lelki turha.
Ezt benéztük barátom.
Hová lett, volt-e?
Én tökre nem találok.*

VÓT

ám itt kezdetben
Haza és haladás,
oszt egy félszemű lelke
lebegett vót a nemzet felett,
csak ügye, jött a história,
oszt valahogy nem lehetett.
Mindegy is mán,
hogy fekete-sárgában
vagy cári kékben
dzsidázta agyagba
Herr Zeitgeist vagy a fránya,
mer' ugye később jól is jött,
s az okos vezető döngöltebben
már nem is kívánta.

VOJTINA LOVÁT SARKANTYÚZZA

Vak ügetését hallani
hajdani, eltévedt lovasnak,
szimultán magyar ez:
Etelköz s Bizánc visszafogadnak.

Köddel, rémmesékkal
benőttük ezt a tájat...
ideje szépen visszamenni,
s szolgálni a sztyeppe kánnak.

IG ÉS TOVÁBB

Vojtina
markot dörzsöl,
míg a zsoldra gondol,
és a hülyét játssza.

Elvek-erények
le ám,
mint
Ferenc Ferdinánd
a kocsmá falán.
Aztán néz nagyot,
már ahogy szokott.

Hja, kérem,
itt nem lehet
nem pofára esni.

Ez nem egy olyan
túlléphető,
vacak kis resti.

Itt kell.

MUTYI

mondjuk
pocsék egy tavasz
de azért kedvem lenne
néhány lírai közhelyre
szerelem szabadság

egy kis elmúlással
de most szemben
az áradással
beszéljünk talán
a mutyiról
hisz olyan aktuális
barátom, aki elhiteti,
hogy hattyúk csapata
a varjú-sereg;
éppen hivatalba megy
de előtte rokont kerít
vagy legalább ismerőst
hogyan elintézzé
soron kívül
mi éppen sürgetős
ha kell pártot alapít
pár millióért
igazság-hazugság
egyre megy,
hisz oly egyszerű
a magyar egymegegy
egy centivel előbb
üsd ki a nyerőt
és sztaf de nesönel isjúz
a nép úgyis velünk húz
lenyúzni hét bőrt
vagy többet
az univerzumról
míg összetöpped
egy szimpla díltre
király
talán zsír is
ne többet
nagy egy marha

**aki valaminek is
nekiáll vagy görnyed
hívjuk tán ökörnek**

**VOJTINA
SLAM**

**just a quick note
öreg szlem
hogy utáltam
a csattanót
a vers-bele
szóvicceket
mert Verlaine
pisszeget
na ne már
egy tanár
meghalna
ezér a tanér
olvassad el
az árpoetik
hogyan ér
véget
és tutira
megérted
mivégett
nyúvöm
e mű fajt
nyitva új
fejzetet
lantomon
s lentemen
ahol egyébként**

nem terem
benyálható szöveg
íme
a nemzedékem
az átra készülő
születésétől valami
izé meg *mégis* foglya

már csak ti maradtatok
a hogyha

majd tekszteljetek
ha *tenem* lásd *hymnus*
fordulna jobbra

ELMONDANÁM

ezt, ha nem unnád...
talán emlékszel,
együtt voltunk, és ezt tudták,
hogy együtt vagyunk mindannyian,
kiknek emberhez méltó gondja van.
S talán emlékszel, intettelek:
lassan a testtel, itt nincsenek
se mi, se ők.
Ezek itt közös temetőik,
mint Fehérvárott
a királyi csontok halma,
összekuszálva híg-és mélymagyarja,
s körülállva mi, mai magyarok.

Én kávézni akarok,
elszívni ötven cigarettát,

s nevetni magunkon,
akik tudták,
hisz értették Madácho
17 évesen.

Csak nézlek,
s hívnálak szívesen,
de értened kell:
nálunk ma sem térdepel
profán ikon előtt az elme,
s talán félsz, még híre kelne,
hogy itt jártál nálunk,
vagyis velünk...
látod, a névmás kibékül...
mellesleg:
tejjel vagy a nélkül?

ET LABORA

azt hittem
rétest sütök
vagy otthon vagyok
yorkban
hol sose voltam
vagy megdöbbenek
jé anyám kiröhögte
a szemináriumot
míg zengett az ének
és rémlik
hogy hódolni kellett
árpád vérének
vagy trianonban

ködni egy jó nagyot
és azt hittem
végül is itt vagyok
ettem satöbbi
ami kell
még nevem is volt
amit helyesen írtak
anyám
(apám szerint) szerb volt
vagy horvát
ő tán egészen magyar
vagy a fene se tudja
de néha szép volt az igaz
és én Viszockijjal
kergettem sírba
a szomszédokat
egyszóval
azt hittem bejglit sütök
de egy tót suhanc
kipurcant segesvárrott
ezért nem lehetett akárhogy
csak úgy pacsázni
bele a balatonba
mert mindig belepofázott
most is beledumál a csattanóba
hej barátim
hol labóra
kol laborálok

HAZA

**mentés
másként
itthon-ra
archiválva
s mind aki
csatolmányként
mindezt
belémfájta
itt egy
külön fájlba
béküljeteK
már nincsen
igaza
senkinek**

HARMINC ÉV MÚLVA

**Nyolcvanhat
vébé
ja és csernobil
leültem
apám mellé
az ember lánya
végül is
szurkol amíg bír
hiszen
döntősek is
akár
habár
az első után**

talán
túl korán jött
rezzenetlen arccal
felállt
és mondta
köpök
később már
csak ezt
szemtelenség van
az egész vonalon
na
ezt csak ismételni
tudom
meg persze gazság
szóval
nevezzük nevén

nevén
nevén
a gyermeket
mered nem mered

már éremmel sem
úszhatjuk meg
se így se úgy

PS

a kép már repedezett
hátán a vers fakul
de mosolyunk éles
a csodát tevő vakun
apa és lánya
gyanútlan hunyorog
hatvanegy nyarára

VOJTINA
PERORÁL

szóval pokolra
kell menni
hát Uram, cseszd meg,
hogy mamát idézzem
ki e kívül
egy hülyét se mondott
legyen hát ámen
de azért piesz
hisz Vojtina nem hisz
se purgot se poklot
mert nem önmaga
ön maga
ez ugye szóvicc
és én csináltam
vagy csak a szöveg
egy más világban
„nem lesz több csudám”
többek közt ezt is hittem

míg jópofáztam
ezen a majdnem sitten
mivégett minek
na és ha mégis lenne
s mondjuk
pre vagy poszt
desztinál
nem az én dolgom
Vojtina ekként „perorál”
meg restanciázik
hja értől az óceánig
na az nem adatott

NÉLKÜL

látom istent.
Valamit babrál
a napon.
Megint árnyékra
vetődöm.
Térdemet leporolom.
Kellenek tán még
lábak
Vagy vetni
irtóztató árnyat
hangtalan deszkarésbe.
Magunkban bízunk
eleitől fogva.
Az udvar meg üres.
És számon kérve.

MÁR

**a bokrok is öltre mennek,
összegabalyodva.
Felkoncolt ágak zuhannak
lerugdalt csillagokra.
Tavasznak indult– meglehet.
Figyeld a görcsbe rándult fákat:
a marcangolt kerteket,
a száradó ruháknak,
mint lincseléskor,
úgy lóg a teste...**

egy HÉV sikolt,

egy újabb este.

**Mire virradunk kedvesem,
míg mar a szégyen.
Holnap talán
morogva csámcsogunk
a csőcselék kenyéren.
Hogyan hihettük el,
hogy ép marad
pincébe tuszkolt lélek?
Rothadó hullaszaga lett,
s hogy kitettük a fénynek,
szétfoszlott ronggyá,
s mint éhező kísértet
támad fel éjjelente...**

**ma értem jön el,
maholnap érted.**

TABULA RASA

1.

És megint
fölnéztem az égre
álmaim gőzei alól
s íme, újra átvérzi
itt is és valahol...

2.

Létezem, *hát vagyok.*
Háttal a szócséplésnek.
Bent:
egy választott isten rendje.
Kint:
cáfolatnak tények.

És újat nem tudok:
csak az van, aki választ.
Miért is vetnék a létnek
Prokrüsztesz-ágyat?

Ez méltó és igazságos.

Csak ugye pestis idején
nagy humbug ám ez –
ja, és *a bökkenő:*
hogy reggel mihez fogsz,
mert ez ugye –
persze szabad akarattal –
valahogy mégis kötelező.

NEVÜNK

csak hadd trágyázza
percjankók keze.

Valami „*muszáj*”
nekik is kell
létféljükbe bele.

Nekünk meg ez:
kézirat, Dózsa
nem éghető –
mert a történet jegyez.

Mert „rendnek” kell lenni.
Hát *jó lesz egy kis csönd.*
Mert így van:
az is, meg emez.

VOJTINA LEVELE ÖCCSÉHEZ

Hát hogysmint?
De látom, a metaforából
nem értesz.
No, akkor egyszerűen:
miértünk, teérted.
Mi értünk, és te érted.
Hogy a status quóban
mi áll, azt az istenadta
persze sohase tudta
(te is csak hiszed).

S hogy *boldog-e rajt*,
no azt nem vallja meg,
majd bolond lenne,
de néha *felkél és ragad*,
(én mondom,
nem épp szerencsés fordulat).
Szóval, öcsém,
státuszban ne bízz te se,
de ügyelj erősen
a húrok törvényeire.

VOJTINA
LEVELE ÖCCSÉHEZ
SZÜLETÉSNAPJÁN

Hát öcsém,
ne tudd meg!
Az ember ha megvénül,
keresni kezdik a tárgyak.

Na, nem épp költőiek,
csak amit szertehánynak.

Például a szemüveg.
Hja, neki a legnehezebb,
mert ugye nélkülünk
hogyan is látna meg,
mondjuk a fagyasztóban
(bizony, megesett).

Szóval, aggasztóan
kifordul itt a rend,

matat a kéz,
befordul a szem,
s a múltban kutat
mint *a tétova teve*,
hogy hova is tette le,
meg jaj,
valaha mit is akartam.

Hát öcsém,
így éldegélünk itt-meg ottan,
(kissé szomorúan mondom)
én, az elhagyott tárgyak
(ha nem is az út szélén),
a vége felé valahogy
már csak kezeink látnak,
néha egy véletlen mozdulat
segít csak földön-égen.

Szóval, ne tudd meg, öcsém...
(az öregnek erre
néha már szégyen).

Te meg, fiam,
csak vigyázz a szemedre.
Adjon erőt hozzá Isten kegyelme.

VOJTINA
LEVELE
ÖCCSÉHEZ

Kedves Öcsém,
igaz, nem üvölt
többségi-giga,
és hajnalban
szépen *elhordják haza*
(magukat a népek),
de azért te
ne a számukat nézzed,
inkább, ami mögötte van,
szóval csak arányítsd
a térhez a léptéket,
térképhez eged,
mert bár az istenadta
ma még csak *el-gat*
meg kér-get,
mint td forever,
szóval, lépj túl
e téren is e kocsmán,
ahogy szegény ja mondta,
meg aj is, hogy "*tovább*",
mert ugye,
nem volna szép,
ha nem érdekelne,
csak a rög-eszme maga.

ELMONDANÁM

ezt, de unnád,
hiszen már én is kezdem.
Mind, ami velőt rág,
már emészthetetlen.
Napok óta nem végzek
se munkát se henyélést,
csak pótolom,
mit világnak mondanak
árnyjátékos barlangfalak.
Most épp
kosztolányist játszom
cigivel-feketével –
istenemre,
senki nem hinné el,
de ma kimaradok
a kozmikus rendből,
ma nem talál ébren –
mondják: a test okos.
Hát szájtátva nézem
a logodis csillagot,
innen is ugyanakkora,
és ugyanolyan kicsi
vendége voltam.

EMLÉK ÖCSÉMNEK

Az öreg szerette a rendet.
A mosoly-vigyázzba állított
modellnek
az előhívás titkát,
a fényerőt kellett vigyáznia.

Ezért állunk városszerte
a tökély kontrasztjaira.

A legjobb, amelyiken én kilenc,
te még őszinte kettő,
és bömbölsz, mint akit cibálnak,
pedig csak szelíden fogom a vállad,
s a mosolyt próbálom – rémes.

Keresek valami érdekességet,
de ellesett pillanat alig akad.

Nézd ezt a ritka egyet:
túlexponált, bemozdult.
Mégis keretért koldul.

Ilyenek voltunk.

APOLLINAIRE

Egy másik
égövre mentem,
ide csak
központoszni járok,
hogy jól olvasd
a verset,
itt halált hangszálon,
és mérget hajt a rét,
a golyó ütötte seb,
de el-eljövök néha,
mert itt érdekesebb.

A TUKI KÁLVÁRIÁN

*„És egyszer talán mégis megtudom majd,
hogy miért boldog a Virágos Katona.”
(Gion Nándor)*

Mint egy rendes Kálvárián,
mindenki tudja a szerepét.

A Megváltó, s az öt kísérők
sugalmazott rendben tartják
az örök passiót.

A köpdöső farizeus arcát
szomorúság porozza szürkére,
csak a rikító-virágos katona

néz boldogan. Vagy egykedvűen?

**Talán elfele lát, míg kezében
a csattanó korbács szögei
visszaütnek tekintetére,
s a Megváltó hátán
csak a bőr csattogása vérzik.**

**Lent, túl a Kálvárián
bolond Gilike disznai
már a folyómedret futják,
talán a megváltáson is túl,
hol Gilikének már nem kell
az ujjait számolni szüntelen.**

IN MEMORIAM KARINTHY FRIGYES

NEM SÍRHATOM

**el senkinek,
leírni jó volt, hát viccelek,
mert attól legjobb a bögés,
hogyan is lettünk egyek Böhm és
Aranka bennem, míg egy vihogós este
a társaság az összes lekvárt megette.
(De néha rásírok erre a furcsa gyerekre.)
Mi lesz velünk, én még nem tudom,
Arankát várja jelzötlen borzalom,
és Bogát a járvány már elszerette,
(És néha rásírok erre a furcsa gyerekre,)
Freud meg csak járkál koponyaszerte,
alattim-fentem, és persze eszem nélkül,**

**hallom, Béla is halni készül,
de ez csak telepátosz, üzentem is : előbb én!
És becsaptak, a tejautomatában nem volt tehén,
Tanár úr, kérem, a Steinmann, a Steinmann, nem én!
Mert amit én tudok... táblára írni? Hát ugye: minek.
Lógok a szeren, és nem hallja senki meg,
amit két kroki közt bömbölve-bógve összesírtam,
még most is röhögök rajta itt, a sírban.**

**Látod, Dezső,
Nem támaszt fel. Se vegyszer, se szó, se kő.**

Ó BAUDELAIRE

**butaság kapzsiság tévelygés
ring össze fedélzetünkön
és pipáznak itt
részeg albatroszok
míg tengeroszlopok
öklöznek fölfelé
titkos szavakat mormolnak
összesúgva
keményen kerítik el a lelkeket
és igen félünk
már annyira
hogy foszló dögökké rohad
bennünk a csürhe értelem
valami titkos gyűlölet egysége
nyitja poklait megint
mi lesz velünk
ez már az utazás**

LÉDA ÖRÖK

A Zeusz-ölelésből
nem életes,
csak halott kislányra
tellett,
a vörös halálból,
hogy nem kellett
kitűzni halálos sárgát.
És mégis örök
a rózsaszín-ámbrás
orrcimpa irigyelt nőisége,
a bosszú hím,
s azt is ki vette észre,
csak aki semmiért
mindent kért cserébe

FALUDY GYÖRGY IMÁJA

Buonarotti hangján
merek csak szólni
mert minden imámba
villoni vihogás
reccsen-recsken
lásd ilyen idétlen
senkifia lettem
légy te az üllő a kalapács
ki tudja talán
életre kelted a szobrot

**amivé kövültem
én már nem tudhatom
emberfia
neked tán sikerül**

SZÉNABOGLYA

**Ma már tudom,
nem lett volna szabad
hagyni, hogy belerohanjanak,
meg aztán büszke lettem a képre,
és persze belezuhantam én is,
rémisztő illata volt,
szférák zenéje zizegett
bennünk, és béke, béke.**

**Ma már tudom,
a boglyában vasvilla lehet,
mint asztalon kés,
mely angyalokat nyársal,
s az égnek folyni kezd a vére.
Jaj, vigyázzatok!
S hogy megúsztam,
majd bocsássatok meg érte.**

IN MEMORIAM SÁNTA FERENC
SOKAN VAGYUNK

Az öreg nem ment
ma se a büdösbe
bent van az elfekvőbe
látogatjuk néha
tökre béna
mint a szomszéd csávó anyja
de neki
okosa van lopta asszem
nekem is ígérte
kaptunk jegyet
az önkormitól cukorra tejre
de én lisztes
vagy miaszar vagyok
anyám tiszta ideg még ez is
folyton bazmegezik
miatta
hogy így is sokan vagyunk
pedig tesóm se nincsen
jövőre érettségizek
ja láttuk egy filmen
egy főszer mégis leköpte
a komcsit
nem tudom ez jó-e
de annyit
bógtam rajta
tök szar dumákat löktek arról
hogy ki lenne a kocsmában
na valami hülye szó
hát én nem vaze
még lopni se jó

ÖTVENKILENCBE

léptem én,
meglepetés! E zengemény
para
fraza

Lehettem volna költemény,
vagy vers, de elherdáltam én
basszus
csasztus

Ka lettem közfokon
a lírát meg nem újítom
vaze
mase

De rám bízhatod a kölködet
Ha Horgernél van több eszed,
bizony
nagyon

Ha érdekel a nézetem,
merengj el néhány hézagon,
s magad
leled.

MIÓTA

nézem
ezt a nyárfát,
s csak most lett
arcokkal tele.
Ez mind
én voltam egykor,
de csak
most rajzolta le:
fehér apácaarc,
először
parasztasszonynak
néztem,
arrébb udvari bolond,
szigorú rend
egy kockaélen,
arabeszk,
de ha hunyorgok:
kerítés,
előtte magányos
eb fordul
várakozón a képbe,
délelőtt idéztem,
s csak most indulok
a jelképek erdejébe.

DE

előbb
a Bárány képe
úszott át az égen,
s elbújt a nyárfa-arcok

egymásba játszó
előttjében.
Ímé a valóság
ma reggel,
s ezt is megírtam
réges-régen,
anélkül,
hogy láttam volna:
mi készül megint
az irgalom nevében.

NYÁRFA

S ez már
a téli jelmez:
a vázra
tört emel az ég,
de fordítva látszik,
mintha
ágak karmolnák
a lég üvegét.
Évszak-égöv
nem kegyelmez,
mert
halálnál halálabb
kelepcét tud a lét,
a gallyak közt
fagyarcok lesik,
hófelhőit
hogyan borzolja szét
a téli éjszaka.
Törődöm:
jön-e még haza

a szomszéd,
hogy
meglessük egymás
fenyőjét,
átismételni
a beigli receptjét,
nem hallom,
ha zúg a bojlere,
igaz, halk,
mint ő maga, mindene.
Áltatódom.

SZONTYOLA

A mi Mózesünk erőből vezérel,
száraz lábbal hajt át száraz éren.
Száraz medrek sodrán rágunk délibábot,
Ha megérjük, az Úr térgyén vígan szontyolázok.

JAMBUSOK

EGY NYÁRFÁBAN

És megint felnéztem az égre,
a nyárfában semmi új,
meg ezt a szelfit már megírta Parti Nagy.
Illetve: ezt is, mert ez a hely, melyen
annyiszor megírták a legjobb jambusaimat.
Belekapaszkodtak – még szép,
ha már semmi nem maradt:

*ti-tá, ti-tá – de ez Radnóti:
épp tisztogatja a verslábakat.
És ez már nem is át, de visszahallás,
színtiszta ekhó, ha nem is Tandori,
és mit ad Isten,
hogy az isten-re épp a véletlen rímel,
De ez már bohóckodás,
az én jambusom majd egyszer,
áthallás nélkül rám talál.*

**VOJTINA LEVELE
ARANYHOZ**

**Meggyőztél, Mester.
Mert puszta látszikot
nem ismer,
akit a földön *feltaszít a ló,*
s a megrázkódtatástól
hirtelen felismer,
de torkán ragad a szó,
s inkább *kuhin* marad:
ló és lovasa az égbe való
látvány ezen a parton,
hol Neked minden
színüde karton,
s szépen egymásba játszik
a dolgok égi-földi *mása.*
S nékem már nincs
idő, se tálentom elég
megtudni, mitől is más a'.
Maradok tisztelettel:
az ön örök dilettánsa.**

VAN

az úgy,
hogy már szúrja
mindkét szemed,
igazságnak hívják,
de csak
látszik és való vezet,
s amit nem tudsz:
cinkos véletlenek
játszanak
veled és ellened.
S közben hiszed,
a magad ura voltál,
így veszíted el
saját igaz pered.

TÖRŐ

Minél keményebb a héj,
annál nagyobbat roppan bele.
Diómorzsák peregnek egyre,
s a szétvert héj csak el-elnézi,
ki és mit láthat bele.
De bent, barátom,
a morzsák hűlt helyén
a dió nem játszik igazságot,
se bentet a bentebbinél.

**VOJTINA
SZÍVÉLYES
CSASZTUSKÁJA**

**Úgy vót ecsém,
hogy opponáltok,
oszt nédd má:
ti is csak megosztjátok,
na nem az észet,
hanem a népet.
Néz ám nagyot,
ki még reméllett.
Nem baj ecsém,
szeressük mi
az ellenmeséket,
kivált, ha fondor
a válasz.
Csak az marad,
ki mállaszt.
Pépesítve népet.
Csuda egy ország!
Megyen világnak,
megyen megint lépet.**

MÁTÓL

**őszet színlel a naptár,
az utca későnyár arcokat,
mára ígértek új szemüveget,
de a szem még tartogat
fénypasztelt, bár készül a télre,**

fekete-fehérek kontúrvidéke
nyitja ködből a végső kapukat.
Hó is lesz talán, könyves-teás meleg,
a meleg mindig, mindennél erősebb,
a csupasz fák árnya januári lombos,
az évszakok mind nyárral viselősek.

VOJTINA, VOJTINA ÉPÍT

Ház ez,
talán képzelt, *üres telken.*
Íme, hát megleltem,
s nincs térkép,
melyen megmutatható.
Nem baj,
összetartják kínok,
néhány ráakasztott szó.
Homály és rímek *tánca benne.*
Mintha valaminek lenne
a haza.

A KORA HAJNALT

szerettem mindig,
a robbanás előtti csendet.
Én mondom, Uram, csinálhattál volna
másképp is rendet.
Megúsztunk volna sok zagyva elmét,
úgymond bölcseket,

mert ugye, ki választja most szét
poklaidat, meg a mennyeket?
Kezdem érteni Ninivét,
s azokat is, kik nekimennek.
Na, rám, Uram, ne számíts:
ennyi is elég egy ilyen cetköpetnek.
Tévedtél, Uram,
„és hazudott a naptár.”
Ideje, hogy *lustán elheverjek.*
„A szó tiéd, enyém” a heverés.
Majd üzenj, ha Ninivében rend lesz.
Leporolni *„közös dolgainkat.”*
Szolgádat most már
pihenni is engedd.

ISTENRŐL

nem sokat tudok,
nekem elég, amit nem tesz.
Eleve el csak ember rendel,
s csak emberek szoktatnak csendhez.

ELMONDANÁM

ezt néked,
de tudom, bolondnak nézed,
kik titkon az éggel beszélnek,
már tegnap sem volt divat.
Minap nekiültem a hajnalinak,
kávé, cigaretta, erkély,

szemben az óriási nyárfa,
arcait nem fújta szét a feltámadt szél se,
s két korty között, szinte észrevétlen,
véres felhők folytak szét az égre.
Csak néztem meredten,
s a cigi ujjamig égett a döbbenetben,
a netjós derült napot ígért.
S ma világosodni kezdett
hajnalaim kísértet vidéke,
hanggal, képzavarral összekuszált énje,
hol én álltam minden középre,
s most íme
új értelmet nyert a nyárfa képe:
már megírtam, talán pont egy éve:
fakadjon csak a gennyedés,
agyak gigányi émelygése.
Aztán békét akartam.
És íme, nem lehet.
Hozom hát az iszony-üzenetet:
serked a vér, új csonthalom reped.
*„Aki az idegeit óvta,
a becsületét nem menthette meg.”*
Az igazságért háborúságot szenvedők,
szelídek, irgalmasok,
készüljetelek.

KAFKA

Meddig

még, Uram,

ez a szigorított?

Tudom, tudom,

nem te cellásítod,

már az őr sincs talán,

csak visszhangzik lépte,

talán csak magam álltam

a falak helyébe.

De ez a talán

bizonytalan.

Szóviccbe játszik,

míg hatalma van.

Ha későn és hiába,

azért én mégis:

fellebbeznék, Uram.

CANTATA

PROFANA

Regös pajtásom,

kántálni valónkkal

óceánra szállunk

imhol Lisszabonban.

Kicsiny időre,

szittyá idők múlva

vissza es hajózunk

magyar temetőbe.

**Fábul faragva
fejfának beállunk,
ki es nem lök földje,
Isten megsirassa.**

**Nem siratja meg,
el se fordul tüle,
meg es meg se szánja,
meg es meg se bánja.**

**IN MEMORIAM
JANCSÓ MIKLÓS**

**1.
Hortobágyos ég alatt szentséget
délibábok részeg poétája,
számadáskor szivárvány az isten,
bámul bambán legény, csorda rája.**

**Feszül ott fent isten tarka hídja,
hej, mi a kő, ugyan hova ível?
Kolomp-harang az meg allegórja,
hacsak az nem – csesszük amit mível.**

CSASZTUS

*„Akartam én is
el-ki vándorolni”*

mert
jobb lett volna
megúszni
ezt a népet,
de van
az a félelem.
Tudom,
hisz én is
abból élek.

TÖREDÉKFÉLE

*Ne kérdezd, Öcsém, mint vagyok.
Eljött Influenza, épp vele heverek,
meg egy kis töprengeni való,
ami amúgy fölösleges,
úgyis csak az van, ami kódolható,
de ezt már unjuk,
a bokrot-virágot sem kérdezed,
a költőt is minek:
Most a verset vagy a nevetést
játssza meg?
A nevetés játszik, mert játszható,
csak közeg kell hozzá, lélegzetes.
Magától ömlik szét az arcon,
ha az a fő természeted,*

lubickolsz benne, s rábízod,
amit itt és most lehet.
De azért deprimálsz is:
a kozmoszból épp kiszakad
egy neked szánt szelet,
elvált levélen lebeg a világ:
hazának hívtad,
ne vedd nagyon szívedre: minek?
ne kapj utána: minek?
Szeretet koldul minden utcasarkon,
s te csak koldusnak képzeled,
mert minden az, ami lenne,
álruhának tűnik, s az is,
sőt álcás képzetek.
Sírás, nevetés *egyre megy,*
és végig ugyanaz a rím,
ez már az öregség,
csak bent még egy gyerek képzeleg.

AZ

meglett ember, ki időben fél,
s jobban, mint egyébként kellene,
mégis nekivág, de csak a dátum
bizonytalan, amit felírtak ellene,
a nap, mikor az arcról lehull
az őrangyal tekintete,
még a nevéhez kapna, de sejti:
már annak is meg kell lennie.

HEGYEN

csüngők énebegése,
a lélek öröklött fényűzése,
elmejáték,
de lelkiismeretbe játszik,
s mi makulátlan élünk mindhalálig,
a csendbe bármi behelyettesíthető.
Legjobb talán a magakellető
képes beszéd, egy jó kis metafora,
új csipkedész a csonttoronyra,
vagy merész elhallgatás körülbetűzve,
míg nézzük a lentet, mintha közünk se lenne...

ANYÁM

szép volt és büszke.
A kórházi ágyon
saját sarában ülve
arcán már a mindentudók
nyugalma érett.
Otthon még várta tolószék,
akadálymentesített térnek,
hol soha jaj-ra
mondatot nem nyitott.

S mikorra betű
és Mozart elfogyott,
népdalba kezdett.

Vasárnap volt:
infúziós, iszonyatos.

**SE ISTEN,
SE NÉVELŐ**

**Szokják
csendemet tájak,
Kukák hajnaltájt
halkan kukáznak,
zajukra nincs szó,
s ha van is,
nem szólja el magát.
Szelektívekre
lengő rothadás,
Petőfiről
lehullott ékezet,
halottas-hullás
hült helyek,
felbomló
súlyos képzelet,
zászlókat
lengő újbeszél,
távisten,
újjó tévletek
emléke száll.
Kötött rím,
körbeállt halál.**

ARANYBARNÁS

**díszburkolattal
nyárutót színlel
november alvó ügynöke,**

már hosszan alszunk,
önhipnózisba esve:
„az idén nem következik be”,
és íme itt van,
és íme tudtuk,
tavaszba kódolt annalese
betűzte jöttét,
s örökzöld testén
csillagot gyújtunk
egy pláza estén,
mert megígértetett
a plazmaded,
s íme,
pezsgővel keresztel,
ki előtte megy.

EGY GONDOLAT

és száz kérdés gyötör
fordítót, Dániát,
jambus-jegyző el-eltököl,
de tintába márt
egy bosszúballadát.
Szerelmet nem vall,
de vércse asszonyokban
Freudot előz
a puritán szemérem,
Nagyidán röhög,
s egy literális térben
Etelét növeszt pipogyán,
s hullának áll Buda, a tétlen.

SOKFÉLE

csend járja mostanában:
teles-halálos,
Richterén mérhető.
A jó öreg néma:
színe-fonákja viselhető.
Dinnyehéj-ringó folyamidó
És láttam: az ott a settenő –
épp egy regényből surrant elő.
Csütörtök volt,
kezet rázott az utcazajjal,
s elvegyült, mint egy járókelő.

VÁLTOZATOK BETŰRE, TÉNYRE

1.

Balgaság
„két paradoxonért
forgatni fel világot” –
gondolta,
s megírta Wittenbergnek,
ki egy tintatartót
falhoz vágott
(vagy ez csak extra horror
egy külföldi utazáshoz),
a folt pedig lett,
volt is, vagy látod.
A rotterdami tudta:
betű és tény

alkotnak két világot,
s e kettős könyvelésben
ki így, ki úgy marad épen:
magányos arc
egy Holbein-képen.
Naponta nézem: érdeemes?
Balga kérdés: hol az a pont,
amin túl vagy innen
még erény a becsület.

2.

BETŰK ÉS TÉNYEK

kettős történelem,
és néha fontosabb a csend,
s az, amit tehetnél, de mégsem teszel,
mert halálnál halálabb kelepcét tud az élet,
nem őrzik krónikák, vagy mellébeszélnek,
Hamlet hülye és eszelős, s melleleg sorozatgyilkos,
Claudius tisztán jön ki, de jön Sékszpir Vilmos,
s a néző megtudja, amit a lánynak nem mondhat el,
olyan megható az a pantomimes búcsú,
s ahogy a végén vérben-mocsokban terül el.
De jön Fortinbrász, halálon nem matat,
mert jönni mer, és döfni is, ha kell,
halványra nem betegíti
se gond, se gondolat.

2.

betű és tény
alkotnak két világot.

A rotterdami tudta,
s e kettős könyvelésben
egy harmadikra járt
megúszni épen:
lezárt profil
egy Holbein-képen,
egy zárva arc dereng
a nem-tevésen.
És tudta: ez is csak balgaság.
Szeretni kell, „és írni példaképpen”.

3.

Luther
falán a folt
volt, lett, vagy látod,
betű és tény külön világok,
és ugye *istenről még szó sem esett:*
van, nincs, vagy ki nem zárható,
s mikor a vers alkaiosziba kezd,
már látensen skandál a szó,
tény-betű elrendezett,
szép is, de minek,
és persze jó.

4.

BETŰ ÉS TÉNY

külön világot él
tett és nemtevés
galaxisára

**embert-istent
ki nem beszél
ez Jákob lajtorjája**

**tolnak-előznek
angyalok**

**még hány fok
van hátra
azt nem tudhatod
s csak ennyit írsz
mert rím és ráció
így kívánja**

**ergó
ott volna jobb
hol még és már
nem ingadoz a hátha**

**de ez van
betű és tény metaforája**

PASSZÍV

**Cselekszel, létezel,
történsz,
mint klasszikus
nyelvtanban az ige,
közepet nem kínál,
hiába három,
figyelni kell az alany
nemtevéseire,
mint Nemes Nagy**

**versében a fákat:
hallgatnak, állnak.
A többi
szövegkörnyezet.**

**HERBSTTAG
FÜR ELISE
I.M. Szabó Magda**

**Halottaink
már egyre többen,
kikkel közünk volt
kintben és mögöttben,
s ez már az utazás
ittből utánra,
csak még nem vesszük
halálszámba,
nem hívjuk-hisszük
haladéknak,
s még sokszor
becenevünkön szólnak,
hol avarban járunk térdig,
soká marad, ki embert folytatódik,
és korán felkészül, aki nem.**

DISZTI HONTALAN

tóthgyula bádogos és hexameter kereső

KIEJTŐS

ha nem jön kid
és sékspír vilmos
hamlet hüje
sorozatgyilkos
és az a ciki
hogy tényleg az

de jön fortinbrasz
mint csillag az égen
a nagy etikus meg
mocsokban vérben
vat dö fak

AZ

vagy nekem, mint restnek a henyél
s tavaszi záp mi műszere a köldnek
restem miattad örök sarcban él
mint kötvény mit pénze-nincse öl meg
csupa fűnyíró rüszkje büszke elmém
ez de rossz poén elrozd eltünet
csak a henyém légy noha nem szeretném
még hogy a világ gyalogja nincsemet
serced varázsa cserbültig kitölt
s egy villanásodért is orv vagyok

nincs mi se mis ellene más gyötör
csak amit tőled s főleg ha sorvadod
koldus-szegény királyi parlagon
részleg vagyok és gazlag szomjazom

AZ ÖREG

nem magántanár,
nem ügyel részletekre,
bolygónyi neuron
ügyködik mellette
saját kis mikrokozmoszán,
vagy lustán elhever,
és néha angyal röpül át,
valami csend emel,
s néha fojtott röhögés
a pillanat vége,
az Öregnek fáj,
de nem mozdul rá
minden szentségtörésre,
nincs kőbevéselt óraterve,
se tanmenet uralma.
Az Öreg néha viccel,
és sosem etatista.

VÁLTOZATOK

egy Bulgakov nevű
aszteroidára

ÖTSOROS

És megint jönnek Keriáthból,
szemük és talpuk zajtalan.
Most fordulnak a harmadikra,
de az ötödiken már
mindnek holdfény arca van.

AKI

találkozott vele, és felismerte,
nem láthat már,
csak feketén-fehéren.
Nem nyugözi már árnyalat,
ide vagy oda tartozik egészen.
És töprengésre nincs idő:
az út erre vagy arra fordul.
Az irányok metszéspontjain túl
csak igen vagy nem a válasz.
A törvények egyenesén
a léptek már nem meditálnak.

AZ ÖSVÉNY

meséje végzetes,
könnyű a félreolvasása.

Visszalapozás, jegyzetek,
s már talpadat szikrázza
az ortodox húsvét,
mikor keresztet vetett a Sátán,
ló és lovasa felnyerít,
s a ziháló város hátán
fütytyögve lánghol a mese vége.

De íme,
megint holdtölte van,
dimenziók nyugtalan sűrítménye,
a Mester már Weimárba tart,
hol Margarita Schumann-zenére
olvassa Ivánt, a Hontalant –
újra nyugtalan az álma.
Az első mondatot faragja
készülő kéziratára.

MI

nem érdemeljük a fényt
csak a nyugalmat
a tanítvány talán
mert minden kéziratnak
van folytatása
emlékszel Mester
a bálra a bálra
Frida kendője... Berlioz feje...
de ki törődik már
ki törődik már vele
Moszkva és Jeruzsálem
egyforma messze van
hallgasd csak...

Schumann és Holdtölte van

MIKOR

pöttyös nyakkendőt kötött,
még egy mosolyt is
felpróbált szemére,
a kép most is kifele nézett,
nem fért a kép keretébe.
Ha odanéz, tán visszacseréli
a szinte már gigerlis jelmezt,
de Novák
valahogy gravitálni kezdett,
és nekilábalt:
esztelenül az idegen elemnek.
Mert „jobb nekünk itt lent”,
de visszahull a mondat,
a sárkányok röptén
más törvényt gyakorolnak
számok és váratlan szellőkések,
mert sokféle
rendje van észnek és észlelésnek,
valahol, valamikor
ránk simul a ránk illő végleg:
szín és arányos méret
bünteti a bele nem illő képet.

INCOGNITO

ergo sum,
de ez csak szóvicc.
Az igazi maszk
anyakönyvezett,
és többesszámozódik.
Őrzik névtáblák, sírhelyek,
zsíros férgek vagy szelek
fűzik tovább a láncot,
trágyaszag, gondolat
és másba látszod
át és keresztül őmagad
ki teneddel játszott,
incognito ergo sum,
szóvicc ez, vagy plágium,
kanálnyi bohóckodást lop
kávéba a konyhabölcös,
a haza még alvásnak áldoz,
elvégre vasárnap ez,
mi a fenének állok
itt a hideg balkonon,
ja, mert cigarettázok.
Ez itt a bökke nő.
(Esedezem az olvasó
bocsánatához.)

EPIRRHEMA

*"Mert ami kint,
bent is az van."*

Míg tisztul az ablak,
oszlik a benti homály is,
s száz kötetet tár
égre a Goethe-banális.
*"Semmi héjban,
semmi magban."*
De vegyük észre:
bent érthetőbb az agytan.
Nem kezdi ki
*növények alakváltozása,
se koccanó molekulák
lelki tusája.*

SZALKSZENTMÁRTON

szűk volt és hideg.
Nem is az öregeimnél laktam,
csak a közelük kellett,
és nem akartam,
hogymióttam fűtsenek.
Fűtöttek nekem Pesten,
alám pörkölt, akinek tetszett,
a felhők jöttek-mentek,
próféciaák ropták a táncot,
amúgy meg egy szokatlan
gondolat bántott,
azzal tisztába kellett jönni:

Szabadszállás,
fehér és kék dzsidások,
fészket, családot rakni,
mert a minden kellett,
mert nem volt elég már semmi.
Szóval jól jött a nyugalom,
mint vadnyomnak a hirtelen erdő,
s gondoltam azt is,
jó lenne úgy menni el,
hogy melegeinktől érik a szőlő,
a nagy szüret.

A felhők jöttek-mentek,
Szentmárton szűk volt és hideg.

ÖCSÉM

már minden húrt
túlfeszítesz,
épp úgy,
mint való farkát
az athéni vesztes.

NEM TUDHATOM

milyen jelzőnek lenni.
Úgy vagyok, mint Pilinszky
azzal a franciával.
Félek,
feloldozatlan megyek el,
valahol, valaki rám vall:
az ott egy magyar.
A jelzót tarkómhoz emeli,
bűnt, nevet nem tud,
a jelzót
csak hallomásból ismeri.
A jelző csattan.
A csattanást „szél sodorja”.
Nem tudhatom, milyen
jelzőként zuhanni
önmagamra.

MASZATOS

vadmacska kóborol
kísért az Aventinuson
mikor kigyúlnak
zsoldos arcokon
borgózós esti fények
achilleszükbe mar
ha elvéreznének
fellefetyeli vörös levüket
nyelvén viszi a folyó vizének
s villogó szemmel követi
a cseppeket

ahogy felbuzognak
az átrium szökőkútján
s még vörösebb
cseppeket szitálnak
a terasz márványkövére
fáradtan liheg
izzó kék szemét
szúrja az üres égbolt
közömbös mennyezetébe
ez is valami

BÖKÉS

Nem
a való hát,
de virtualitása,
és megint ott vagyunk,
ahol a kutya szimulálva,
hol temetetlen fekszik az eb,
tán megdőglött, tán mi öltük meg,
talán már nem is bökken ő,
de olvad a jég, emelkedik a tenger,
na most jön a rím: ó, ember,
ez itt az ismert tartomány
és tény-tömény:
olvad a jég, emelkedik a tenger.
Nem hiszem el,
hogyan ennyire seggfej,
hogyan ilyen barmok voltunk.

**EZ
már a tizenkettedik.**

**Mert a képzelet előbb befutja,
amit az értelem
visszabont szakaszokra:
mér, cölöpöl, jegyez.**

**És ímé az ébredés
két színnel előbbre hozva:
talán egy isten számít a tudatokra –
ám legyen.**

**Jegyezd le, gyermekem:
a létből már nem ballag tisztán
se tett, se embere haza.**

**Mert ímé, igazat beszél
Madách s persze a Biblia.**

**És ne feledd: volt elég fóka,
de hallgatni kellett róla.**

**S hogy ne unatkozz majd
a nagy kényelemben,
kutasd az okát,
eszed ne térdepeljen,
és mindennap megemlékezzél róla:**

**az „íziglen” nem volt „metafóra”,
hanem röviddel írjuk,
de hosszan büntetődünk.**

Megmondattott.

A BÁRÓ

*„és Eszter nem emlékezett,
de bólintott készségesen” (K.L.)*

**Wenckheim kilenc
és Marika hat
bőröndjében
nem volt
semmi személyes
a báró finom
anyagból varrott
mérete
nem illet
senkire
a zakó és nadrág
szaporítás
nem segített rajtuk
de égett minden
Dante háza
a Gribojedov
a Gogol Összes
Donkihott és Bulgakov
meg a magyar összes
ott lobogott a Csipkebokor
benzinbűzében
mikor végre haza tértünk**

ZSEBRE

dugott lelkiismerettel
tartsd szemed a szádon,
akkor nyisd, ha ideje van,
s csak úgy, hogy bármikor
ásításnak látsszon,
ami üvöltés lehetne,
szóval hangot ne indíts soha,
járásod lézengés legyen,
a lelkiismeret, mint olyan,
ha más nincs: logika
volt egykor,
most, mint egyébként mindig,
leginkább fölös ismeret.
Gyakorlás közben vizét
borával kevered,
mert mire is megy el szív
és lelkiismeret – hiszen
a *jó tanítást* nemcsak
a versből ismered,
be vagy kerítve: nem ússza senki meg.
Csak a kilépők, a körhagyó félistenek,
ők tudják: az egész nem éri meg,
csak az egészen reménytelen
zugok-szegletek,
hová legalább az oxigént viszed,
a sötétség árja ellen esélyt,
mert persze, *az nem lehet*,
Na, ez még makacsul matat:
fekélyen, fejen, szívtájon
döföd vele magad.

CSAK

**húsz percet kellett várni
a tornác kényelmes nádfonatán
Jasznaja Poljanán
már zenitre gördült a nap
Rainer Maria
sosem volt még boldogabb
istenváró az üresedő fényben
CSAK egy másodperc állt
készenlétben
döbenni csalódní megbocsátani

és érteni egészen**

MIKOR MOZARTOT

**egy közös sírnak adták
s az özvegy torokra nyelte a könnyet
az inas mert gyűlölte azt a zagyva
idegesítő nyelvet
levizelte a félbe hagyott kottát
aztán körbe a Burgba járatos fákat
kurvanyja szerencsefiának
és vonyítva sír
mert nincs igazság
mert mindent megkapott
egészen
pamparapam kísért a gyilkos futam
pamparapam vonyítva sír
sír és zokog az éjben**

TANDORI

**minden
tan dőre
plusz mínusz
pőre őre
léttel tanra
perre ne kelj
csak mint
a koalák
itt tán van
odaát
ki ne
türemkedj
ha teheted
ne emkedj
minden kedés
ködés
kint
em
bent
ha lehet dár
de ez már
tan
mértan
madártan
tan lett
a tanlat
távlat
a berepült táv**

ESTE

**a kertben nem aludtam.
Kicsit fejembe szállt a bor,
s láttam,
amúgy is morfondírozol,
megint elemel a távol.
Az ittből
egyszer csak elhatárol
egy szóköznyi csend.
Újabban szokásoddá vált
egyedül, ott bent
fűzni tovább a mondatot,
észre se vetted,
hogy már áthallgatod,
kérdések közt a válaszok
nem válnak testté,
se hang, se kézmozdulat
nem jelzi többé
a kimondatlant.
Pedig én
épp mondani akartam,
ismerem ezt:
a zajban egyre csendesebb,
lassúbb ütemre váltó percet.
Igen, tudom, van az úgy,
hogy a világ nélkül könnyebb –
így igaz.
De már jöttek.
A megírt jelenetnek
én csak makacs közönye voltam.
Ha visszapergetem magamban,
megint öklöt szorít az esztelensége.**

Dühödten újraszüllek,
s nagyon vigyázok,
Galileában ne vegye senki észre,
ki fia-borja vagy.
Elfenekellek,
ha nem húzod meg magad.

ÁDVENT

A gyerekeknek magyarázom
mi az a jászol
a tömegben nem látunk oda

de már mutatja is
mindig elfelejtem
ő már csak
gombnyomásnyira
a tér-idő tengely
görbületétől

hiero-logoszáat
már nem értem

„és nem beszélem
a te nyelvedet”

párhuzamos léte
béke vagy pusztulat
fejéből peregve hullanak
mítoszaink és tények

a jászol felől áhítat
susog a júdeai szélnek

menekülj fuss
de inkább azt mondom
nézzed

ott királyok etetnek
fáradt tevéket

a mesék békéje legyen teveled
és a te nemzedékeddel

FOGADALOM

ra nem készülök
tenyerek
amiken csücsülök
rácba szedték az évem
e vonalkódolt térben
az akarat el-elmarad
vagy csak történik éppen

bilincsmetszések
egy karcolatnyi éken

lám angyalok ültek
melegre tompított fényben

s ma elment közülük egy

talán
becsengetett
ahogy megbeszéltük

talán
ünnepre a lányához készült
hog tudjam meddig marad

s most hallom
odaát nem betörő matat

keresgél körbe jár tipeg
melegre tompított fényben
tenyeremen egy metszés jéghideg

2016.

LENINGRÁDBAN

a japán
mindenki tenyeréből jószolt
az enyémet némán összezárta
hülye hatásvadász
gondoltam magamban
de igyekeztem, hogy ne lássa
látta-e
lám maradt idő
hog ezt is nyitva hagyjam
nyitom a tenyerem
mennyi utolsó és utáni pillanattal
gondolhattam volna hog látta
véletlen-e vagy intés
hog ennek nem járok utána
hog az „igyekeztem” ösztönösébe
már egy tenyéren túli én lehetősége
húzta kontúrjait szerényebb tudásba

**illemen túli hallásra hallgatásra
BUÉK MINDENKINEK!**

**Аннушка масла купила,
Annuschka bought some oil,
Lépjetek olajra! – mondta Anna,
and heads went rock'n roll.**

I.M. NEMES NAGY ÁGNES

**a KÖZÖTT is van
mint a mindenhol
csak máshogy veszélyes
sminkel a szív
ad astra
és körmöt fest a lélek
menekül a princípiumba
szerelem munka
mily reménytelen
mint kitartó testmeleg
oldalunkra**

**a KÖZÖTT is van
mintha volna**

**föld és ég viszonylatában
csak fák bírják ott
és néha istenek
tavaszig-szívig zúzmarásan**

I.M. LESZNAI ANNA

kezdetben volt a kert
valami nagy-nagy asszonyi meleg

rágyújtott

aztán tollat meg ecsetet vett
szép lassan kinőtte domíniumát
szövőgyáarak ködét és göthös ablakát

csak fonta tovább a holdat

most homunkuluszt ír és kódot
termékeny programoknak

kezén a *finom erezet*
repedt és boros poharak csendje

bölcsek és poéták kimódolt önszerelme

a tükörbe néha és szorongva néz

mellet nagyobbít
arca már csupa varrat

hol-nem-volt kerteken
legyilkolt vágyak *vijjogva* tarolnak

az asszony *bekeríti házát*
csak maradj magadnak

SZEGÉNYES

„elhagyott ilyenkor
innen az utca”

vagy tán panteizmus
játszik velem

tűlevelekre fércelt
nyár-arcok téli mását
nem a való cipeli itt
az égi zsákját

de léggörré bomlik
párolgó hangja
mint visszhangzó
felhők tornya
térnek-időnek háttal
hallgatom amit érdemes

még megyek a spárba

micsoda pogány ünnep ez
kicsit leporolom az angyalt
a dióbél kisdedet

MONTESQUIEU

tudta,
a törvények szelleme
úgyis felfeslik valahol,

**királyt akar a lent,
mert míg az magasol,
középen szépen féken,
ahogy csillag az égen,
a köz eldémoszol,
s még nem tudhatta,
hogy a demiurgosz
nem felkent korona,
de kölönc és kaloda:
lent és fent, középen.
Ki fontolja meg szépen.**

AMI

**történt,
bár-hol-mikor
lehetett volna
de most csak
nekünk mormolja
hajszolt lovaiddal
álmos kocsisoddal
hová élsz
milyen halálba
szakadék szélről
melyik alá vagy átba
mindegy
hogy nehezen
vagy könnyen fizetted
a tájdús kanyart
se lécünk de lejtőnk
mi is lenne**

**ami visszatart
lapos létből
magas halálba
tudatalattból
egy felettes más világba
bár-hol-mikor
lehetett volna
de most csak nekünk
mormolja
ahol
mégis csak lennénk
itt-innen ad astra
van-e még
ahol értik-e**

IMAGINE

**akit én szülök
nem ér soha véget
költözik feltámad az ének**

**képzelitek
mert a lét dadog
s ti dadogva beszéltek**

**itt alvad a vér
és ég a hús**

**sem itt sem ott
szóltok esetlenül**

de legbelül

hisztek a fénynek

KŐ HULL

apadó kútba

győződ-e még

kőre követ

súly a kezed

bírod-e még

csattog a kő

dőlnek a fák

roppan az ég

kőre követ

terheidet

hordod-e még

roppan az ég

dőlnek a fák

szikkad múlt

kőre követ

súly a kezed

markol a kút

süpped a nap

dől a határ

várod-e már

csuklik a kéz

roppan a csend

győződ-e már

MIKOR

Mátét kitekerték
egy szó szétrepedt
de pótolta
a kánoni szövegkörnyezet
legyetek ravaszak mint a kígyó
és szelídek mint a galambok
hogy is bírná ki nélkülünk
a hosszúra nyúlt várakozást

MELLÉ

zuhanok
nem ordít rám senki
de feszült vagyok
mint ideg ha pattan
mások nyöszörgő teste
sincs alattam
de véres lettem
ott
abban a pillanatban
ha ezt elfelejtem
nem emel föl már semmi
belenehezülök a gyászba
forgassatok meg véres sárba
mielőtt ruhámat
megszaggathatom

YES

**mindig későn jutunk oda
ahol újra gyermeki széles
a sors felnőttes fintora
és összejátszik ellenünk
unalom játék kései belátás
hogyan hiszen tudtuk**

**a szó mágiáját
veszélyek gyűjtják**

**de még nem volt rá
mondatunk elég
csak egy-két szóvicc
végül az is elég elég
a füstjük fojtogat
hajt egy félvilágon át
a tüdő helyet keres
trieszt
hol oxigéndús a yes
de ezt már nem lehet leírni
haza-hálók fonnak végestelen-végig
feszülj nekik egy jesszel
ó bírni bírni ahogy nem bírt
senki még
ULYSSES ki tud ki tud
mindenki tud**

ja akkor jessz

DICKENS

tudta,
a pokol megírva
csak átjáró lehet.
A mélyfeketében
meg-megérinti kezed,
hogy tovább lapozz,
bár összecsuktad volna,
hogy vissza a polcra,
de Dickens tudta,
akkor rettenet-valóba
írja tovább
a szédülő képzelet,
s a bírhatatlanból
hazug menekülésbe kezd —
való-tagadásba,
mert nem viseli el
a pokol-valót,
csak reménybe mártva.

PASZTERNAK

micsoda név
egy Faust-fordítónak
ősök humora
így utólag
de leginkább
hogy az ég
marasztalta

tán az is
na ja
a haza-csapda
de hull a szótag
kicsit recseg
mint Bulgakovnak
menni vagy maradni
dokumentál a mítosz
engem a távol-tekintet
mereve kínoz
és recseg egy hang
zuhan a szótag
nyírfa rácso
egy Faust-fordítónak

LARINA

napon már néha langyosodik,
de csak vers kedvéért
szökik május februárba,
költészet-valóság
csak Petőfinél jár párba'
Goethe nem számít,
„az olimposzi szörny”
eleve nem száll be romantikába,
és Puskinnek is elmegy a kedve,
ahogy illik, szépen lezárja,
kipontozza a valóságot,
hősnőnk hazug hűségbe dermed,
s költőnk sz bózsij pómoscsju
beugrik Anna Petrovna-hoz.

Mert Hold az egy-igazság,
Olga, a fülíg piruló táncos,
Tatyána méreg, lőtt seb és halálos:
nem a való hát, és nem is égi mása,
Lenszkijek költik és Anyeginek
Olga Larinákra.
Tánya, ha él ilyen, amolyan vénlány,
szinglire veszi szomszédok szája,
nem egy nagy ész, s csak ritkán érdekes,
de érdeklő világ folyása.
„Szia életem!” - szól a takarítónő,
és Larina bólint: Van igazsága...

S EZ MÁR

a tizenharmadik,
illetve épp most ér véget
a nagy el-ki-szakadás:
hagyni francba az egészet –
„*micsoda nagyozolás Mucsán*”:
két palóc beszélget,
és játsszák a világ összes színpadán,
ott ébrednek rajta, és történnek.

MÁR

nem emlékszünk, milyen volt
ott lenni itthon,
de ezt már megírta Kosztolányi.
Karinthy az ég köldökének hívja,
s lám egyik sem tudott leválni.
Úgy látszik hát, ebben az itt-ben
valahogy mindig akadnak
henyélve pipázó angyalai
a ki-tudja-holnak.
S talán a dolguk tényleg csak ennyi:
leltárba szedni kertet-kamrát,
hol bizonyítéktól roskadoznak
suttogó polcok, dunsztolt és égi mannák,
s hol mindennek mégis lopott íze van,
akár a szóban féligazság,
és nem tudja más, csak egy meg egy,
ki titkosítja itt a poklát, ki nyitja itt a mennyeeket.

ÜVEGHÍDON

innen már nem sok zavar.
Egy kicsit talán még:
a "túl jön és rosszon" árnyalt micsodája.
De ez magánügy. Ott túl majd ügy-fogyottan
tükröződünk a mennyországra.
Nap alattunk, nap felettünk –
merőleges a semmi szája.

VJ

Ki ez az arc,
monogramja akár az enyém.
Hallgatott róla a família,
s most ismerem fel barna szemében,
ezen a barna képen,
magam találó, nyomkeresésem.
Mehalt negyvenötben,
és sohase láttam
aurás szemét,
a barna és komoly huncutságban,
ahogy a gépet szerelte.
Most haragudnék a történelemre,
de csak azon nevetek,
milyen is az arc, ami hiányzott,
hogy keretet adjon egy lötyögő planétához,
és most értem csak meg nagymamát,
mert nem tudhattam, hogy holtig gyász.

HANEM A TEST

nincsen Uram, sehol.
Nem érdekel a hulla,
a lelket akarom.
Nehéz lesz, Uram,
már élő legenda.
Sehr Gut!
Koptatni kell.
Ne legyen falu,
ahol ne bukkanna fel,

udvaron fa,
ahol nem pihent meg,
dagadjon a hír,
hogy még egyszer visszajön.
Igen, ez jó lesz.
Ha nincs más, köszönöm.
Á, igen.
Az özvegy dobja el a fátyolt.
Elég egy sor,
ha nem tenné magától.

HÖLDERLIN

tornyát mászva
meg-megbotlik
a turista lélek
csak az elme tudja
le-fel lépcsőjét
a viszonylagosba tartó
recsegésnek
mit normálisnak hív
egyébként joggal
az elvont átlag
amit nem ért
megjelölt pontja
valami másnak
a homlokon túl
már szabad leszel
nem másznak utánad
se pince morál
se alpári utálat
amivel élten fúrják

magukat göröngybe
ott amnéziába
emel a végleg
démoni alviláguk
mint némafilmet nézed
s még gesztikulálsz
egy homlokon túli
párbeszédhez

GATYÁTLANUL

de két nadrágban
örül majd Jolán meg a szocdemek

hanem hatalmas homlokára
kétfelől gyűlnek
lesik-lesik a fogdmegek

hopp egy gondolat
hoppá *munka tett*

így élt ő *nemhiába*
vásznát-kalapját világhír cibálta
míg itthon *citromfeje lett*

na de hát *ne búsuljatok*

TÚL

a tyúkszaroson,
túl a ketrecen,
amiben zabálni,
vedelni, dugni lehet,
van másik is,
amikor mindezt
evésnek, ivásnak,
ölelésnek nevezheted.
S ha többre is futja,
mérd a mindenséggel –
de nincsen muszáj:
e kívül, akad még *számodra hely*.
Menj,
ha minden összetört,
vagy menj kalandból,
valahol mindenképp
de élni, élni kell.

ÉG

veled Európa
unt gátú föld
most 39-et írnak
egy orosz pianyísztnak
megint rémálma van
leszögelt koporsóban
akkordot karmol a kéz
s feltámad új világra
test avagy lélek
s mire 40 végére érnek

egy magyar zongorista
koncertezik
két utcával arrébb
és József már négyrét
görnyedve sír a kútban
testvérek alkusznak rá
a Hold alatt
ég veled Európa
temesd csak újra
hontalan csontjaidat

HENRIK

csak felsóhajtott:
„Hát nincs egy emberem? –
és vágat a négy lovag,
szerinted három,
szerintem egy hulla
Canterburyben.

Nekem az írás mese,
a törvény sem tiszta beszéd.
Ó nyájas olvasó,
magunkon tesztelem
a múltak Chaucerét.

Királyokkal
nem foglalkozom:
sorsuk rég megírva.
Kérsz egy jegyet?
Kétezer éve hordják
színpadainkra.

Ám
nekünk is írva van:
„MENE TEKEL” –
és ez szomorú.
'If gold rusts,
what will iron do?'

Rozsdásodunk.
Hallom az esőt nevetni.

KOCSMÁROS

nem nyújtja-vágja
végtagjaid,
csak cefre mérge hat,
nem is ittál belőle,
de gőzével gyilkol,
már az összejig hat,
s mire megtérünk
innen-onnan,
mire visszafogad
az eleven jog rendje,
megint csak
Prokrüsztesz-agy marad:
fantom fájdalom,
amputált gondolat.

TAVASZI

arcait bontja a nyár:
csupa cafatos koponya.
Levelet hajtó rothadás
a kertváros megapolisza.

*Különös, különös
húsvét előtt.*

*S ha kiszakad tőből,
akkor is,
akkor is.*

Jeruzsálem
Pészahra nyitja kapuit.

*Húnyt pillák alatt őrzöm
árusok, szamarak vonulását,
egyenként a koldusokat,
rongyolt hiteink égi mását.*

Már keresztre tartják az ágak.

El szerettem volna jutni végül,
nekivágni zegzugos utcáknak,
egyszer még szólni veled.

*Különös, különös
ünnepre készül,
mint szokott vész előtt
az emlékezet.*

**Különös, konok
és zárt a zarándok arca,
hitek hívókkal gurigáznak.**

Már nem jutok el.

**Majd keresztet vetünk,
és megtépjük ruhánkat.**

MAJD

**vigyázz fiam
el ne taposson a tömeg
ne lesd azt a
bűnös asszonyt**

**anyám kértelek már
ne kövess**

**aggódom fiam...
ki az a fiú...**

**nem fiatal már
harminckét éves**

**miért csüggsz rajta
fiam rosszat érzek**

**örökös álmaid anyám
követem őt
mert szava Isten világa**

**mikor jössz vissza
fiam Kériátba...**

**nem tudom anyám
ne sürgess engem
már látszik a templom**

fordulj vissza lelkem

még nem jött el az időm

**fiam az idő
az idő nincs megírva**

**lehet anyám
de utam szivárvány
lelkem a vizet
mint hal lubickolja**

CSÓKOLJ

meg fiam

**már kértelek anyám
hogy ne kövess**

**hová mész
hová mész**

eljött az óra

nem értem én már

a beszédedet
nem nézel rám
motyogsz magadban

csak imádkozom

de te ne mondd azt fiam
hová mész
hová mész
honnan a pénz

a sorsnak anyám
iszonyú marka van
kit anya szült
kiszakad végül
méhetek gyümölcse
már nem gyerek
ne bánkódj
ne sírjál
ne várj estére

már elágazodom

nézzed csak anyám

a csillagösvények
felfeslenek

GECSEMÁNÉ

csendes, újra csendes,
sötéten égnek bokrai.
Pihenni már...még nem lehet:
most indulok csak bolyongani.

Múljon el tőlem keserősége,
kezed a tálban...emlékezem.
Menekülj innen, dobd el a terhet,
és még ma este velem leszel.

A holnapot már csak a test csinálja,
a lélek irgalma végtelen,
ne vétkezz tovább, ne törj magadra,
Urunk kezében kész a kegyelem.

FELHÓBE

hanyatlott a Gecsemáni kert,
ezüstöt *leskel* égve hagyott holdja.
Két ifjú ébren – más mind aludni ment,
mert *elég egy napnak a maga gondja*.

Az egyik most készül rendezni ügyét,
a másikat fáklyások csoportja hozza –
döntsd el Urunk sorsát, míg mossa kezét,
annak, ki a bajt fiainkra hozta.

CAESAREÁBAN

jobb lenne mindkettőnknek

**maradnom kell
te menj előre anyám
még fékezniem kell
a Róma-gyűlölőket**

**ma egyet elengedek
a másiknak mindegy
már élő legenda
halála majd
megosztja ezt az
izgága népet**

a kezeden fiam

csak egy kis bor

**a másik majd jó lesz
levezetésnek**

**fiam
veszélyes játékba fogsz**

**ugyan anyám
Júdea gyűlöl
de rettegi Rómát**

**tekercek járnak
kézről kézre adják**

**tudom
valami messiásra várnak
csak a szokásos
kertünkbe is dobáltak**

**félek fiam
a falakon írás**

**tudom
Heródes áruló
csak a szokásos**

**mennem kell
te indulj anyám
én még beugrom
Antipáthoz**

EMELKEDJ

fel te lator

**ne lökdösd szegényt
hisz alig él**

meg azt is suttogják

**nem érdekel
mit habratyol a férfinép
de hallottam
beszennyezte az ünnepet
a templomban garázdálkodott**

megfeszítik

légy könyörületes

megátalkodott

**csavargókkal járta a várost
ilyen suhancok
hozzák miránk a bajt
ezeknek nem szent semmise
csak a passzió meg a ricsaj**

**neked is van fiad
gondolkozz**

**azt a semmirekellőt
nekem ne emlegesd
átok van rajtam
az a lator
egyszer még sírba tesz**

ESIK

**az Úrjézus
elmaszatolta
arcvonásait
szája körül
elkenődött a festék
s ronggyá ázott
nyomorultak testét
nem melengeti
puha tenyerében
már elmázolódott
egészen**

MÁRTA,

térj vissza Betániába.

Görgezd el Lázár a követ!

**Öreg vagyok testvér,
ne kísértsd az én hitemet.**

**Ha te nem lennél itt,
Ő sem lett volna!**

Asszony, kemény a szived.

Ő jött, mikor hívtam!

**De sírt Márta, sírt.
Ne akard az én könnyeimet.**

VÁRUNK

**Uram,
de nehéz kenyér ez.**

Tamás is csak nevet.

Keményebb, mint a kő.

**Újra és újraolvassuk
a tekercseket.**

Zúg a kőzár,

**bennünk
oroszlánok küzdenek.**

**Nem ember szívébe való
örökség ez az üzenet.**

**Várunk
Uram,
repszd meg már
az égi pergamenteket.**

DE

**a test
nincsen uram sehol
nem érdekel a hulla
a lelket akarom
nehéz lesz uram
már élő legenda
helyes
koptatni kell
nem tudjuk uram
mindig új
öltözetet visel
kettőzni kell az őrt
uram
már minden tizedik az
igen
ezt hirdette ő is
és egyéb titkokat**

ÁCSNAK

is nevelhette volna
hogy gomba módra
nőjenek házak

de József

talán természete is volt
vagy öröklött alázat
vagy csak zavarta mérés közt
a lárma
szó szót követ és üres fecsegés

csak annyit magyarázott
ami akkor és ott éppen elég

ha mégis
ha mégis
másképp lenne

fiam
azt a gerendát
emeld egy kicsit feljebb

legyen levegősebb
téresebb benne

MÁRIA

elég lesz
szedd össze magad
ha kettőnké lett volna

akkor se marad
örökké a háznál

József nem vigyáztál
mi lesz vele

ne kérdezd azt
nem bírja el már
se ész se szó ereje

nézd az ifjakat

bennünk már
befelé tart a lélek

ne rontsuk el a tavaszt
mi aggódó szemű vének

EZ A HÚSVÉT

eseménytelen volt mint szokott
nem jártam sehol takarítottam főztem
szokásból megpucoltam az ablakot
egy barátomnak segíthettem volna
de azt mondta nem tudok
ezt már egyedül akarja végigcsinálni
lemosni testüket
olajjal bekenni felfekvéseik
én is így voltam anyámmal
nem erőltettem hát a dolgot
leültem a nyárfámmal szemben
vártam Tamás csak nevetett

apám svájci sapkás képe
huncutul mosolygott az egyik ágon
mert arcokat rajzol a minden
égen-földön a tiramishus tálon
közben azért oda-odanéztem
mi esik meg még a világon
és persze nem más mint a tények
akár borzalmas akár nagyszerű
de bibliás logikája
tekercs nem ég el hiába
a világ kéziratára
Isten tűzcsóvás haragja kéne
de ha van úgy látszik kivárja
míg megnő bennünk az értelem
a Józsefek bölcsessége

AHOL

születtem
ott a húsvét hétfő
a féktelen élet feltámadása
hideg kútvizet zúdítanak
az ágyból kirángatott lányra
visítva ébred a környék
kipirulnak a hullafoltok
pálinkás jóreggeltet
harangoznak a tornyok
Pesten fullaszt a kölniillat
csak apámnak volt szabad
spriccelni tiszta vízzel
anyámmal
bújtunk a locsolók előtt
mondhatom

kész csengő frász folt
tudom ez blaszfém
de talán megbocsátjátok
nevesetek csak
ha dohog is a vének szája
az élet él és élni akar
nem másért pazarol időt
az ember fiára

HALLOM

fiam, utcára készülsz.
Nem tartóztatlak, a te ügyed.
Hanem ott kint: „ököl a zsebben”,
s a haza nevét *hiába fel ne vedd.*
Mert az MI vagyunk,
nem mi és ők.
S hogy ne legyünk
„sírköves, dülöngő temetők”,
ne szívd tovább a mérget.
Gondold meg, milyen szép is az,
mikor meccs végén a csapatok
mezt cserélnek.

Ó ÉN

édes hazám, te jó Magyarország,
hajlott derékkal, kedélybeteg orcád
most már hová tűzzem,
míg felettünk az eget szelek messze hordják.

**Alattunk porlik, vékonyul a parlag,
hányódunk-csapódunk ismeretlen partnak,
özönvíz-e ez már,
vagy csak fejünk fölé hullámokat csapnak**

**elhenyélt étellel elherdált évek,
túlélt topogások, egyhelyben menések.
Tudunk-e mi mást is,
Akad-e még bennünk helye nevetésnek,**

vagy csak marni egymást, mint nyelvelő cselédek

SZTRETTFORDI MESZIDZS TÉNYTAGADÓKNAK

AVONBAN

**születtem, nevem: Sékszpír Vilmos.
Írtam, amit írtam: plő a Hamletet.
Szalonna is írt, tudod, a Franci.
Saját tollával ezt írta neked:
Sötét vagy, barátom, sötét, mint barlang:
Bálvány Agy!
Tagadj csak tényt és fényeket!
A nevem Sékszpír Vilmos.
Barátom volt Jonson, tudod, a Ben.
Nem, nem ő írta a Mekbetet,
Ő CSAK az avoni hattyúnak nevezett.
Te csak barlangássz tovább!
Barlang-Ész szül témát és színházi bérletet.**

**Biznisz a világ! És bróker benne minden:
ember, néember és mindenféle dzsender.
Tagadd a tényt! Még, még több sötétet!**

Egy szója bacont két záptojással kérek.

IN MEMORIAM

SZERB ANTAL

**anyám rongyosra olvasta
a Szerb Magyar
meg a Szerb Világot
különöst ahol kedvencünket
az albioni Byront
iróniába göngyöli puritán élce
de nem volt már időnk emlékezésre
hogyan is végezte ő maga
előbb az írást égették el
aztán rabtársának kellett megtartania
hogy szétverjék fejét puskatussal
noszogatták is – hiába
menekülj, menekülj Amerikába
de ő azt felelte
mit csinálhatnék ott
ahol magyarul nem taníthatok**

**és tudta hol lakott Mihály
nem szállt fölötte gépen**

te jártál-e már Nyéken

A KORA HAJNALT

szerettem mindig,
a kozmikus rendet,
mikor az alvók
még fordulnak egyet,
s koboldok-tündérek
haza mennek
körútjain az égi etikettnek.

Még várok egy kicsit,
hogyan a fény
körém rajzolja a házat,
de a zaj
már nem ér a kintben,
nekilátok a dolgok
rám rótt *kozmoszának.*

Már kívül esem
fény-árnyék öklözésen,
elkalandozik bent,
néhány gondolat,
mellém zuhan egy ág,
vagy jambust ölt egy emlék,
s békévé oldja a kinti zajokat.

Isten hozott, ha jössz.
Akárki vagy.
A cipődet hagyd csak —
ez nem múzeum.
De tűnődő portrék
tartják a falakat.

CSASZTUS

zeng és dalol az ének
na ez a május már azt se
lesznek majd pártrendezvények
akad-e kint majd valaki szakszervezetre
biztos lesz olyan is
jól odamondogatnak beszélnek ahogy illik
én meg itt a jó melegben
mert május egy ide vagy a globális
be kellett vagyis tellett rá fűteni
szóval majd érzékenyen elmerengek
azon hogy hány gyereknek
kell ma is
feketén munkába állni kapásból tízről tudok
tudom tudom én
szegények mindig lesznek nyilasmisi meg minden
én is csak úgy egy kicsit lelket öblögettem
gyónom is nektek tesvérek
az órán bizony hagyom aludni őket
meg megírtam ezt a csaszust
nem egy nagy cucc
de azért
köszöntsük egymást a szeretet jelével
menjetekek békével május egy idén is véget ér

NAPPAL

a szertartás változatlan
de éjjel
szolgának öltözve
lesik a Nílust
Hórusz szemén
a tektonikus rezgést
felhők palásodása
kel a fecsegő égre
a fáraó felesége
most is szemet rajzol
homlokára
a nyújtott koponyát
csend béleli
abroncs alá
a sivatag-meder
gyűrődéseit
nem vésik többé
agyagtáblákra
tán meg sem beszélük
megszeppent papok
de nappal
a szertartás változatlan
muskátlit locsolok
várom Szinuhét
öreg barátom
együtt bólingatunk
az új világon
szerintem lejt ez az erkély
lejt a fenét
te mindig képzelepsz
így bölcsködünk

s majd este lesz
vagy új hajnalt
bont az egek sátra
új reggelek
pörögnek ki a napvilágra
a szertartás változatlan
bogarak gyerekek
lepkék és kontinensek
tektonikája

PUSKÁZTAM

Uram,
magammal hoztam
a Könyvet.

És súgtak is.

A rím ettől lett
könnyebb.

Fel tudtam volna én is
öltöztetni szebben:
alkaiosziba tán,
de inkább
mezít-láb jöttem.

Hideg a kő.

De azt ígérték:
gyónni így is szabad.

Én nem gyónni jöttem.

**Uram,
nyújtsd hát a lábadat.**

FREUDI

**piti vagy nem piti
annak is legje
és petrik fordulnak
dühöngő hamletekbe
míg számolják a jambust
csak el ne higgyed ezt is
távlat kell ahhoz
míg ájtat a presztízs
arcát igazítva szűzmáriásra
mert így szublimál mária országa**

**azám hazám te mindenem
na ezt még el kellett mondanom**

szedd rendbe lélek magadat

AGG

**diófám alatt tüzemet gerjesztem
mert bizony Kassáknak kedvenc poétája
mit össze vihogtunk ezen a szép versen
kibírta ezt is hát most episztolába**

**írom én is néked hogy elestvéledtem,
leplembe burkolva ülök ki a balkon
bár tavasz van meg ősz igaz hogy kéretlen
hosszú kávé mellé az égboltot hajtom**

**didergő vállamra felhősült hajamra
és csak alig hallom HÉV-zaját a létnek
diótól se máktól nem terhül a kamra
ne kérdezd barátom élek-éldegélek**

**OTTLIK
ELNÉMUL**

**aki kijárja
s legalább esze ép marad**

**mikor Medvéről Bébére
cseréled magad
más igazságot ölt sapó és kézirat**

határon túl és innen

**nem aki fut vagy elefes
sem az öklöző ügyeletes**

hanem a könyörülő Isten.

HAMVAST

olvasva és mindig

„a világ híd
megállás nélkül kell
átmenni rajta”

a szabad gondolat is
csak választott dogma

a féktelen folyamatokra
hidakat ível a kényszer

hogy győzze az áradást
míg innen a túlra lépdél

JAVÍTVÁ

tűnődve, lassan:

Vajon

mit gondolt a Globe-ban

a púpos nézőmása?

Richárdnak nézte,

vagy ráismert magára?

És mit gondolt Shakespeare?

Hány jambus egy kés

gyanútlan hátba?

És persze:

„*Ment-e a világ elébb? Ment...*”

S vele a vérszomjas lélek.

A test naponta fürdik.

És megint: betűk és tények.

IN MEMORIAM DSIDA JENŐ

**imaginációval ellentétes
mint elutazással
a kocsárdi állomás
nevetni kell a nehezéket
ha nem lehetséges kiutazás
poshadt öbölben
iszaptocsogni bambán
minek
kürtölünk hát egy psalmust
azt is ki érti meg
mert nem ide jöttünk
s ez nem romantika
nagyon is földszagúság
legjobbika
szakadva száll
és gyökértelen a fentbe
mintha tényleg
valaminek a valamije lenne**

IN MEMORIAM

BÓKAY JÁNOS

**zsebéből fizette asszisztensét
mikor Ferenc Jóskának
örült Pest-Buda
nevét se tudtam
bár nem ettől vagyok ostoba
fajtáját bőven termi
részegen bolygó aranya-vérnek**

de láttam
ahogy velem együtt
langyos-finnyások félrenéznek
mikor egy csavargó részeg
a gyermekosztályra kómál
s csak egy fiatal orvos térdel

nem tört-e valamije

írónak reméltem
de inkább irgalomra szánták
párkák vagy angyalok

és megírandók még
hosszabbnál-hosszabb névsorok

EMBERI SZÍNJÁTÉK

mert
valami címnek
lennie kell

ha már a töredék
tán magától magát
egészben éli fel

és kell egy elbeszélő
egy mellébeszélek
vagy elbeszél ő

na ez is érdekes
szóviccben gazdag
anyanyelved ez

és Kazinczy nagy svihák
de Arany is megéri

hanem a dolgot
el ki végzi
ki viszi végbe
vagy el a balhét
ki az a balfék

hogyan aztán megeresszen
egy szépmagyar vazzét

elveszett illúziók

mert abban jók vagyunk
Balzac sem csinálja jobban
de mi a históriára
kenjük magunk
mikor a gerinc roppan
ha lenne még mersze
magyar a magyarnak
ha az iramot nem állja
de eljön még a
magyarok Kánaánja
csak kicsit keserű
leend az íze
torkunk meg is szakasztja
heon
keserédes testvérem
mártsátok mézbe
mert vazze
ennek nem lesz sose VÉGE

SUBA

mellett,
talán mert
sokat volt egyedül,
és epilepsziás,
de kerülnék
bármilyen teóriát,
tehát
gazdi és vendég
úgy mond csevegni
nem igen tudott,
mert szüntelenül
támadt,
fejét-bokát
farkával csapkodott,
lihegve nyalta
tenyered-arcod,
ahová el tudott
rohammal érni,
hiú vendég ezt
udvarlásnak véli,
s csak egyszer volt
mellettem nyugodt,
ha van kutyád,
tudod,
miről beszélek:
érzi a bajt,
nem viháncol,
teljes testével
átnyalábol,
mancsa mozduló
lábfejed nyomja,

**láncolja szemed
szeme fekete gombja,
te érted a kérdést,
ő érzi a választ,
és összekulcsol
valami meleg
és atavisztikus bánat**

**IN MEMORIAM
GÁTI JÓZSEF**

JÓNÁS

**könyvét hallgatom
a kerítés-ablakon
cet-sötét az ég
sövényt-felhőket-Ninivét
háborgat kint a zápor
ki az mi az bent csücsülök
menekülésre bátor
könnyű dsidások állnak őrt
kerítés-polcokon
a Gazda hangját hallgatom
barna bús szobámban
most teszi fel az esti kérdést
szinte rezignáltan
szeme villámló részvét
égő sziszifuszi kő
s egy árva perc se pusztul
íme a feltöltött idő**

NE-NE

**gyere ki a hegyoldalba
ott csak oldal van hol sírni jár a banda
s omló álmainkról énekel a press**

**er dő sincsen már elön tabán at
zakatol a vonat nincs utánad
s omló álmainkról énekel a press**

gitárszólo nyugati pu

**er refelé errefelé milyen jó nekem
errefelé errefelé sose volt ilyen**

**a helyzetünk a helyzetünk
mint költőké mint költőké a síneken**

**mind itt vagyunk
mind itt vagyunk a síneken**

KASIKÁM

**mondta jolán
így foglak szólítani**

**kassikám karon fogta
és így sétáltak át**

szocdemből mozgalomba
de az úgymond világ
noha tettet és munkát kívánt
a MA köpött balekokra
csak nyüzsögjetelek
így értek ólomlábakon
kettejükhöz
az egyszeri csodák
2x2 négy
de előbb magad is
gondoljad át
és fáklyák lobogtak
bennük
meg feneketlenségek
de Jolán meghalt
s a madarak
tovább énekelnek
uram ez nem vers
mondta babits
de kocsizörgés
s lám máig nem találja
fent a lentjét
amelyből vétetett

JOLÁN

3 gyereket cepelt
és arcába falazva
2 fekete gyémántot
mikor szavalni kezdett
távoli sírások

görcsölték a gégét
de szenvelgő
grimaszok nélkül
lazultak el a hangok
vagy tán egy angyal
kongatott harangot
de egyszer megszökött
Jolán
mint huzat suhant át
a zárt ajtó kulcslyukán
s aztán egy Requiem
milyen is lehet
megírni egy ilyen
kiírni magadat
az idő nyerített akkor
és görbe vonalak

A PUSZTA,
NYÁRON

45 fokos
veritékeznek
lovass és fokos
na most szakadj rám
déli bábos semmi
izzadunk pállunk
menni vagy maradni
fejünk bográcsában
tikkadoz az ész
bennem már döntött
részben az egész
valami megszokás féle
lem a

lem az
újtól
azám hazám
újból és újból

hanyatt dőlök
egy nagy tök
árnyéka alatt

Isten meg intézze
ami megmaradt

EZEN

a földön nem találsz
ide csak pontot tenni járok

elakadt mondatok
elmaradt találkozások
parancsa hajt
hogy ne maradjon
utánam félbe semmi

fehérek közt európai lenni

álmodom magam egy kontinensen

eltékozolt-kockázott javain
ki osztozik
ha már semmije nincsen

mint gyermek ki aludni vágyik
vagy író ki eljut tetralógiáig

*messze...messze...
műhelyben álmodozva*

*és égre csap
a múltak mélységes sodra*

fölbuzog

*tört márvány
fáradt mirtuszok*

*ég veled Európa
gyilkosok-öngyilkosok*

ég veled Európa unt gátú föld

VÉRTANÚK

*És hirtelen
mennek tönkre
arcok.
Horpasztják rák,
ármányok, gondok.
Íme a szomszéd.
Bűnről nem tudok,
de körberágták száját
beteg és irigy undokok.
Már nem szól a kutyára:
„Nem rohan!”
Csak csendben legyint:
„Gyere.”
Így leszünk sztoák
mindannyian,*

vagy rokkanunk bele.
Ki ezért, ki azért.
Ezen a tájon
tumort terem a türelem,
agyalapon-hastájon.
Együgyű lexikont
kódol a szatíra isten.
Nimfának-faunnak jöttünk
viháncolni ligeteinkben,
hol mélabélák és adibandik
nézik az erdőt.
Hanem a leendők
nem tárják soha sarkig az ágat –
így élünk mi,
egy sohase szinkron mának,
s néha röhögünk,
mint aki halkán belelépett.
Nézem a szomszédot –
miért, mivégett?
A kutya se lohol,
csak öregesen lépked.

MINDVÉGIG

fizet,
ki más sorsra vágyik,
megír a DNS földpuha ágyig.
Memento mori: hullák felett
sírások szórnak szóvicceket.

KIJEGYZETELTE

a felhőt az eget
szabályos rendszerek
hoztak esőt vagy napot
táblázatokba gyűjtött
napok hónapok évek
egyre pontosabb megfigyelések
de Hilda túllendült
és Vilin csattant Az Ostor
mert Nováknak
lakolni kellett akkor
az úr nem tűr rubrikát az égre –
„Quem di odere.
Az istenek megbüntették érte”

EGYIK

délután szendergésemből
anyám hangjára ébredtem
és bogárrá lettem

elég zavaros

maga mit csinál ott aranyos
nem tudom kivel beszélget
csak azt
hogyan ez már a bogár-élet

uzsonnázom a zöldben
válaszolja nemtudomki

**s én elcsodálkozom
miért is bogárabb
az én szendergése
mint az ő ébren abszurdjuk**

**uzsonnaszaporítás
kétféle módja**

**istenpótlék
már ezt is tudják azóta**

**mint Ábrahám helyett
őrt és kaput a Törvényhez
mert lét és élet ez
de nem érnek véget**

**a kapuk előbb záródnak
mint a beszélgetések**

VILÁGPOLGÁR

**szerettem volna lenni
Rómában-Weimarban honos
hol horizontot mérnek
tornyok és templomok
az emberiség és Pest-Buda tája
vagy éppen Széphalom
énekelni Flavius dallamára...
néha még álmodom**

VOJTINA REGGELE

I/1.

Nyárba „csavarodott a természet feje,”
Ez nem metafora, hősünk szerelme se.
Öreg már Vojtina, alacsony a lélek,
Szerelme csak bámész, „egyszóval: természet”.
Felhők vonulásán tátul el a szája,
Halottai bújnak az ég paplanába.

I/7.

„Megavult az ős ház, zápor megrugdosta”,
de a felszéd idén a fecskefészket hagyta.
Táguló köröket szökdösnek az ifjak,
„mint apró szelek, mikor repülni tanulnak,”
Ne károgj! – mondom, de nem varjú – hát minek.
Ezek csak gerlék, most éppen szerelmesek.

LA FONTAINE-T

posztmoderni nem fogok,
még beprofálnának némely állatok.
Például a hangya csúnyát üzenne.
Rizikós minden allegória,
különöst, ha rímbele lapul a fabula.
Törd ki a nyakát, csattantja Verlaine
(egy másik francia),
a csattanó gaz úr, a többi csak politika.

I.M. BÁLINT GYÖRGY

„Az eró tánca ez egy pont körül”,
melynek csak mélység a kiterjedése.
A toronyőr szolgál – az éjszaka alól
letekint a menthetetlenségbe.
Valaki épp eclogát ír , de tudja,
őt is várja rosszabb, mélyhalál,
az embernek néha angyalra se futja:
szolgál, s egyszer csak tarkón talál,
vagy azt se tudják, el vagy-e temetve.
A torony áll, de nem világít.
Már chipek írnak hajót tengerekre.

ÉS

lehet, hogy azért égett a máglya,
mert Brunónak nagy volt a szája:
boldog-boldogtalannal összekapott.
Vagy mégis az volt az úzus:
„Natura est Deus in rebus”?
Az is lehet.
Bruno, Baruch és Goethe
ekkorát tévedett?
És egyáltalán: baj-e a teremtésnek?
Vagy csak a káté érdekei égtek?
Mondjuk, alágyújtott egy piti sértett
„a nagy szájú szemétnek”.
És egyáltalán: „több-e a történet?”
Csip-csup igaz, és semmi „égi mássa”,
talán csak ezért ég majd újra máglya.

AZ ELTÚNT

időben teába áztattunk egy kekszet
és hosszú-hosszú pillanatokra tellett
betűkre vajúdni halottak születését
akkor még párhuzamos jelenekben állt
vagy hömpölygött a jövő
még három dimenzióban éltünk
de kezdtünk már csak a múltról beszélni
ez az öregedők szokása volt és marad
a jövő mindig elkezdődik
a kekszek ronggyá olvadnak a szájban
csak a múltak íze miatt jó mégis
csupa nyom vagy magad is
kit a holtak lépte vet
míg apokalipszist renget a rémült ébredés
hogyan nem érted már a jelen levőt
jó lesz így is mondta öreg orvosom
utalva a receptre
amin se aláírás se pecsét nem volt
hümmögtem biztos már szenilis
a nővér csak legyintett szilárd iróniával
maj hozzam vissza ha nem fogadják el
de a gyógyszerészlány azt mondta
jó ez ha feltette a felhőbe
és öreg orvosom feltette és ott volt
és én jelen voltam múlt és jövő találkozásakor
nagy pillanat volt
a lány amúgy patriarkálisan megjegyezte
régem láttam önt és tényleg
már két gyereke született közben
s öreg orvosom a felhőbe költözött
micsoda íze volt ennek a felismerésnek

EGY MEG NEM ÍRT SZONÁTA

1.

kint-bent kerek
lehetsz-e dal
most hagyjuk Bartókot
a szív bekavar

2.

lehetsz-e dal
kint nem félnek
de itt bent
távlat kell a lélek csendéletéhez
lehetsz-e minden együtt
kint-bent magyar
Chopin-Pilinszky-Bartók
a szív bekavar
hisz mind megalkuvók
mert távlatok kellenek
gráciák kellemek

3.

a szív megalkuvó
itt távlat kell a lélek
csendéletéhez
s valami még

4.

a negyedik te magad légy

**EGY MEG NEM ÍRT FÜST MILÁN:
ELESÉGÜNK TÖRTÉNETE**

**Maga szerint ez egy jó regény
kérdezte
majdnem visszavágtam maga olvasta-e
és hányszor
és tudja-e mi itt a rend
tisztelt uram your worship
mert a teremtmények itt egymásból ettek
miközben arról ábrándoztak
hogyszer egyszer még szembejön
akit csontig rágtak
hogyszer velőig érjen a szem
na nem a lélek
vagy értelem de az éhes test
amit kordában tartani nem tudnak**

**mert nem tudjuk mi felfalni egymást
hát harapunk míg meg nem unja
s lerágott csontjain bicegve odébb áll**

**de vannak akik nem falni akarnak
csak örülni ennek a giccsparádés nyárnak
állítólag élet
néha simogató szavakat lopnak
amit meg sem bánnak s ez a meg nem bánás
nagy nyugalmat ígér
véglegeset
oh ezek a barmok akik mind
magyarázni akarták nekem az életemet**

**pihenj nyughatatlan szellem
kannibál lelkünk bízta rád a századok**

**mert embert boldoggá csak ember tehet
mondta naplójába Erzsikének
aki maga előtt tolta Störr kerekesszékét
amelyben talán már boldog volt
egy fele-ség nyugalmával
látomás és indulat nélkül**

THACKERAY

MINDEN

**hiúság, mond a Biblia,
„Vásár az élet”,
vési Aranyba Vojtina,
míg az India Társaság
haza hajózza görbe tükrét,
és William szeméről
lehull a függöny,
de bábok zsinórja
megered,
Jaj, Dobbin kapitány,
meddig bírod Te ezt?
Hisz minden hiúság,
mond a Biblia,
Rebecca, Osborn, Amelia,
és Josh elefántja Indiából –
Micsoda Vásár!
Ó, szabadság-kapszula,
Ó, boldog-boldog-fajankók,
jaj, viktoriánus Anglia,
Te boldog-és talan hipokrata.**

ARANYKOPORSÓT

poroz a szél a napban,
lassan ülepszem
földdel-iszappal,
szemcsés halottaim
rám ismernek-e majd?
Távol Afrikába
csattogó vitorlákat hajt
szálló homokra
bottal írt szerelmem,
e lassú költemény
poroz majd
homoktengerekkel.
Szemcsésedem.

SAMSA DAL

ki tudja barátom hány ór az isten
a törvény kapuját hányszor ülöm itten
egyszer tán belépek irattár sincsen
csak vénember állok az elherdált kincsen

egy nevető szempár hány ór az isten
végül is ki herdált vagy herdáltam itten
egyszer tán lesújtok ördög se sincsen
mint megtalált állok se örön se kilincsen

IN MEMORIAM

BALÁZS BÉLA

BÚS

**donna balkonon
korlátnak vetett talppal
ülök míg Kékszakáll
kévét főz most a hajnal**

**konstruálok csendben
útvonalat a visszaútnak
ülök míg Kékszakáll
ahol jár földszagúak**

**termékeny földeken
hörpölnek harmatokból
ülök míg Kékszakáll
látszol rostélyaidtól**

**árnyékom rajzolom
enyém most már a hajnal
ülök míg Kékszakáll
hasad az ég ha halkan**

**az égnek ásítom
tompára alvadt testem
ülök míg Kékszakáll
mosogat szellemülten**

**támasztom talpamat
repedt égnek a házat
ülök míg Kékszakáll
szemerkél lent a bánat**

**redőnybe kap a szél
ringatja felhőarccal
ülök míg Kékszakáll
kerteket bont a nappal**

NEMES NAGY

SZÓKÖTŐS

ÉS vagyunk

**az ÉS szorítja
nyomja összefogja
együnk a másikat**

**könyököl
asztalon az ész
másfél mázsára lát**

**vajon mit érez
pihézi testét a fény
ez itt a második nyaláb**

**csak ami nincs
az bírja el magát**

MERT

a test jelképei / nem férnek el magába
projektál hát a lélek / vetül egy personára
de ehhez mi közöm / kit érdekel a mássa
árnyék vetítő napsütés / mikor pokoli táncba
kezdi útját az ÉS / bejárja ahogy illik
napszemüveget ölt / tompítja bentről kintig
mert szúr a fény / hunyorog rá az elme
árnyékában pihen / mi amúgy útra kelne
de ehhez mi közöm / marad az azelőtt
ÉS árnyékot írna lassan / a lassú délelőtt
de HISZ lehet TALÁN még / már dől a nap lehet
szabad szeretével volna / ÉS íme képkkeret

ÉS

DE vagyunk

a DE felnéz az égre
DE felfeslik megint

csillagok helyébe
cellát vetül a fény
mesésebb körútja

CSAK ami van
annak bíbel a múltja

DE ehhez mi közöm
míg hűl a kajszli lekvár

még jó hogy vannak dolgok
amiket MERT VAGY ÉS akartál

**DE ehhez mi közöm
kit érdekelne seb**

**CSAK ami írt
VAGY vályogot vetett**

**meg kell tanulni itt a fát
az árnyéka felett**

DUCHAMP

**ban nem hiszek
csak neki**

**nem látok
csak valamilyennek**

**művészetben nem hiszek
csak művészeknek**

**a tárgyaknak
ha mesélni kezdenek**

**mert pokolig mennyig
tágítható a retina világa**

**egy talált tárgyra
is akadhat ötlet**

ready made

se vég se kezdet

folyunk a folyamatban

mit érdekelne engem
a művészet maga

IN MEMORIAM BALÁZS BÉLA

*Gergye Krisztiánnak
tisztelettel, öleléssel*

Ismerendő
a zsinórpaddás,
a madzagok játéka-hossza,
laza kötésben nem esni hasra,
s tapintandó a faragás,
de dobogás nem
a fában,

nem kapni olló után,
mert az arc frizurátlan,
mikor a bent kívült keres.

A „lehetett volna” nem volt,
a „nincs” nem tételez.

És ismerendő a zsinórpaddás,
belakandó a szövegkörnyezet,
pörgetendő a VALÓ,

emelve madzagolt tündéreket,

**és mesélendő a VAN, a mindünké szerep,
és táncolandó az ÖRÖM, a LEHET.**

**MAUPASSANT BEFEJEZI
TATYÁNA ÁLMÁT**

**„Nem a hideg, kevély világnak,
neked szántam regényemet.”**

**Az elkezdett és meg nem írtat,
belőlük egy-egy fejezet
elég talán, hogy megmutassam,
olykor szerethető az ember,
talán csak felfoghatatlan,
mert lásd, akadt, akinek nem kell
csupán, hogy ott legyen egy másik,
bíbelve fontos dolgokon,
nevetve lakja be a csendet,
valamikortól rokonom,
s ha máshol is találja kedvét,
azért csak hozzám jár haza,
mert sokféle termékenység,
az emberségek túl laza
törvényt kínálnak – teljességgel
nem lehet senki más maga.**

ÉS

ki kell beszélni
mindent.

Ő haldokolt,
én vittem.

Olyan volt már a táv –
behozhatatlan.

Tán apjához rohant,
vagy várta tárt karokkal.

Tudom,
gyötörni kezdte
az elrendelés.
Halálra ráadásul.
Micsoda szenvedés.

Ha lehetne, hinném
bizonyosság helyett.

De valami más van.
Ő megérkezett.

A MAGYAROKHOZ III.

ólmot
öntött szavaink
úgy dagadnak tetté
hajók-hidak

szakadnak ketté
széttartó
partjaink között

tegnapról mára
kettéhasadt a hajnal
s hajolnánk
rémült mozdulattal
ide- s odaátra

AZ ÉVEK

jöttek-mentek
s én elmaradtam

nem nyertem újabb
táncdalfesztivált
egy tábla Bociért
dicsekvésképpen

nem mentem utánam
bár talajon
én voltam a legjobb
csak gerenda ne lett volna
hogyan utáltam

aztán
lekopott a spleenem
orosz ajándék
bár Byron a felavatottja

maga a parkett ördöge
szólt valaki s tényleg

a többi
csak nézett borozgatva

de hosszú
időre kellett mindez
tudni
a bujkáló ördögöt
legszívesebben
tört-zúzott volna

de lámcsak
szolga lettem
csipcsup igaznak
mindentudója

nem volt hát
hiába mégsem
hisz annyi készség-félség
egy egész mindenhatója

s hányszor
tanítom még
bennetek az engem
mindent amivé
nem lehetett lennem

mert
benne élek én
minden sikeretekben

ezer kudarcom
a megmondhatója

**ANALÓG MESE
DIGINEK**

**Hanem a smartod
most elereszd.**

**Az ott a sövény.
Ha soká figyeled,
szellemekkel lesz tele.**

Veszélyes ösvény.

**Analóg világ,
 kozmikus texting
 minden levele.**

**De pecsétjét
ne hekkeld:
a feltöretésnek
szent az ideje.**

**Térj, fiam,
magadhoz,
a földön még
bölcshetsz.**

**Hanem a handyt
most félretedd.**

Ez itt a rántás.

**Ha nem rontom el,
ebédünk tyúkhús leves.**

**Na, milyen?
Elmesélem.**

**A tyúk,
hát az csak
battery chicken.**

**Tudod,
kevés az őstermelő.**

**Rántani nem is kéne...
na, vegyük Szindbádot elő...**

de hol is kezdjük...

**Egyszer volt,
hol nem volt,
volt egy szántóvető.**

**A kapa?
Az volt az őskütyü.
Ez itt a mező.**

**Az ott egy flakon.
Már bálnák haltak bele.**

Ez itt a tenger.

**De hol is kezdjük...
épp itt az ideje.**

**IN MEMORIAM
CRISTOPHER HITCHENS**

**A lelked akarják, azzal táplálják a testük.
Szemben egymással, ebben együtt.**

**Barbár isteneik lobogtatják a szélben,
élni akarsz – mázold be arcodat szépen.**

Elmúlt a pillanat.

Az ott Szókratész, most emeli a poharat.

**Egy lelkes tanítvány daimónját igazgatja.
Ideát akar, míg tested-lelked lopja –
már embert tervez törvény és rendelet.**

Elmúlt a pillanat. Egy majdnem tökéletes.

ELEFÁNT

**voltam
jámbor és szerény
pár napja
legfőbb attrakció Pesten**

**elefánt
mutatta apám**

**az első szó volt talán
amit pestiül ejtettem
mert egyszerre látszott s hangzott**

anyám csak nevetett
na innen se rángatjuk el
ezt a gyereket
és belekacsint a képbe
hol homlokom támasztom
az állat légterére

s milyen érdekes
nem emlékszem mégse

sőt később annyira untam
bámulni növényt állatot
képeskönyvvel utazni múltban

nem izgatott a macskánk se
pedig hatalmas volt
bölcs és engedelmes

öregszem
már el-elnezem fentről
a hosszan elnyúlt testet

reggel csak les míg kávéim hörpölöm
alkonyatkor nekidől az árnyékolt fatörzsnek

egerészni ki fog

de meg se mozdul ha kérdem

most hallja tán először
és nem köti össze se emlékekkel se képpel

NEGYVEN

nap balkonon prófétaidő
gondolhatták is sokan
mi a fenét csinálhat ez a nő
ja pedagógus
nem sáskán-gyökeren
tengetem istent
ha vanna mi lehet velem
na isten tudja hogy van
gondolom megvilágosodtan
és lassan visszatérek
a cigi elmúlt
ideje igehirdetésnek
e dög melegben
ki pucol szőnyeget
na ez a paradoxon
nemakarás plusz
eszményi feltételek
mert a dolgom csak annyi
itt és most henyélek
még nem végső tan
s csak részben balkonélet
csak részigazság
mint mindenféle dogma
hogy mért nincs az a kurva
redtves-tetves szőnyeg
még mindig kipucolva

PETRIUSI

**és most jön a győzelem
legnehezebb része:
az élet szabadon engedése.**

**Vagy belenyugvás,
hogyan megszökött.**

**A legjobb,
ha két monológ között.**

**Mikor még leírhatod:
„Nem mindenki.”**

**És nem teszed
egyes szám
első személybe.**

Elvégre...

ÁDVENTI NAPTÁR

**amit naponta nyitok
a nagy várakozásban
igére szomjasan**

**tétován rakosgatom
ide-oda a híreket
csitítom magam**

**mint gyerek a vágyat
vajon mi lesz a fa alatt
a holnap túl nagy falat**

**halványra
betegül az elme**

**ideg kellene
tettre-türelemre**

**összevész
kétség és indulat**

„ha hinni tudnám”

valami biztosat

**hogy tudják
akiknek hangot ad**

**íme a csend
ha ez a feladat**

OLVASOM

**a legújabb teremtés tervet
agyat ha kötnénk kompjúterhez
na persze a „ha” rég a múlté
csak jelen szivárog itt jövővé
rettenés versus halleluja
fürkészhető az isten útja**

**mi is lehetne titok benne
a néven kívül milyen is lenne
állni szólni nem térdepelve
elhagyta hányszor itt vagyunk
most lásd mit érsz magadban
mi lenne veled nélkülünk
ha nem bíznánk magunkban
eleitől fogva tervezzük ezt az estét
imára kulcsolja eszünk az ének
ne csak az agyat de rögtön s örökre
kössétek hozzá most már a szívet
a lélekkel majd csak megleszünk
az Egyháromságban**

SZOLFÉZS

**nélkül aligha látod
összhangzatban az egy-kottához
hogyan is illeszkedik szólam
mint széttartó hangok szóban
jézus és barrabás
a hull a pelyhest például mozart írta
és akármi más lehet itt partitúra
erre polifóniában ez tiszta áthallástan
bábeli zűrzavar mond a biblia
mert nem jó az embernek hallania**

**és tisztítsd meg a te hangodat
nem minden ének ami hangot ad**

EPIRRHEMA

1.

**Manufaktúra ez.
Gyönyörű-irgalmatlan.
Egy alkatrész az agyban
bomlik, míg éledez.**

2.

**Rébusz ez.
A lét-ige buzgalma
egyesül okba-okozatba.
Natura est.**

3.

**Küszöb ez.
A szabadság ára.
Törvények innen-átja.
Lencsék sugara.
Gyémántok fénye ez.**

4.

**Tűz ez.
Akarat pokla.
Ostor.
Széthull darabokra.
Por és hamu ez.**

5.

Szív ez.

A világ pitvara.

Alakja ölelés két oldala.

Születés ez.

6.

Út ez.

Mentén nyomok hevernek.

Nyílik,

mikor ösvényt cserélnek

lelkek.

Nyugalom ez.

7.

Tény ez.

Világ serénye.

Isten - sötétből fényre.

Ratio est.

8.

Én ez.

Körbe-körbe.

Egyenes, kereszt, görbe.

Utazás ez.

9.

Rész ez.

Rés az egészre.

A mag-héj villámló fénye.

Szimbólum ez.

10.

Ez.

CSAK SZÍV

**a szívünkhöz közel álló
tudod hiába van már unokád is
amíg a szüleidet el nem temeted
gyerek vagy mondja a szomszéd
és milyen bölcs volt
az ősök atavisztikus félelme
a temetés körüli hercehurca
a nyugdíjfolyósító
még kétszer kiküldi a nyugdíjat
mondjon pár dolgot az édesapjáról
hogy meg tudjam írni a nekrológot
ma már nem hagynám másra
talán csak ennyi lenne
hajnali fél négy
nekilát a pirítósnak teának
a csörgéstől visszhangzik az alvó kerület
feríííííííííí az isten áldjon meg
hát mért nem hagysz aludni
aztán anyám is elment
nem volt nagy és kiváló
de ezt nem lehet
minden temetésen ez megy
ahol véget ér az út**

talán csak ennyit
feriiiiiiiiiiii az isten szerelmére
mért nem hagysz aludni
de már én is kint vagyok a konyhában
már tudják hogy dohányzom 17 évesen
de ez az összes bűnöm hagyják
bár apám nem szó nélkül
már megint az a bűdös bagó
és mutatja szerinte milyen idegbajos
egy cigiző ember
ha meglátogat az öcsém feltámadnak
benne a gesztusai
ilyenkor egészen apám anyám
de már leszoktattam róla hogy neveljen
szerencséd hogy nem lettél tanár
a gyerekek már rég meglincseltek volna
s közben tudom hogy annak kellett volna lennie
mint apám anyámnak imádtak mesélni
most mit mondjak róluk
apám 15 éve nincs
az élet egyszer csak reá gondolt
el kellene már vinni ezt az embert
de legyen könnyű halála
talán menjen ki éjszaka vizet inni a konyhába
és essen össze
egy pillanat műve az egész
és ne peregjen le semmiféle film
se sínek között se kerekek között
ma már nem hagynám a nekrológot másra
na slachta margit
ma hány gyereket vertél meg
feriiiiiiiiiiii csak egy kis sajtot ennék
ha már úgysem hagysz aludni

POKOLBÉLI

víg napjaim
nem épp
dolce vitában teltek
de feldobtuk egymást
egymásban tartani lelket
s ha hagymaként fejtettek
mint Villont a szakácsok
vagy ránk pofozták
a kővel rakott zsákot
lyukas gatyában
túlvánszorogtunk
a sorstalansággal
te mázlista én
ki az óceánt oda-vissza
jártam
emberszobrász Isten
hát itt a lábam
tiéd az érdem és a térdem
a foglyokat add át
most már a dédelgetésben

IN MEMORIAM VAS ISTVÁN

Cambridge-ben

jobb a teakörnyezet,

s bár nem jobb az elégia,

titkolt irigységbe kortyol

a sub rosa bitóillata.

Nem tartjuk el a kisujjunkt,

nem zörgetjük a kanalat,

Indeed, mondjuk a Zagyva-parton,

s a Cam csak folyik a College alatt.

Mint édesanyánk, ringat és mesél,

de mi úgy vagyunk, hogy ezer éve

görcsbe rándít a pillanat –

megélhetnénk, ha nem futna miértbe,

mert mégis csak arra és gyáván,

miért is szebb a yorki márvány,

Szent Márk terén a tér mért téresebb...

na jó, tudjuk,

de nem válaszoljuk meg.

Kicsit még húzzuk az időt,

mosolygunk, indeed, s nem iszunk 5 előtt.

JÓL VAN

már fő épp nem kavarom

végigfutok a névsorokon

jelölöm akivel beszélni kellene

miért írt egyest vagy ül összeesetten

vagy fojtja csendbe a látható vihart

vigyázat le ne égjen

száztizenöt a feléig se értem

féligolvasott regény

**kultúr restanciák
ki viszi át valaki más
ez már a tizenötödik
de hisz bedarálják
ha sorsuk írva van
milyen reménytelen
összekaparom ami van
az idő még tágul
csak a lélek rövidebb
már fölöslegesre rágtad
nem hiszel s hitegetsz
kavard meg nincs bocsánat**

NEM VIGASZTAL

**hogy „gyalu nélkül
bunkósbót az elme”,
hogy eljön a nap,
mikor számon lesz kérve,
de tudni kell majd
a pofonokat,
hol is kezdődött el
a mozdulat,
amit most
csápolásnak véltek.
És elszomorít
ez a neobaltás,
újhusángos távlat,
és nem lesz hibása már,
csak ütése-hasadása
a faragatlan fának.**

CVETAJEVA

**„Грабитель входит без ключа,
А дура плачет в три ручья -
Над днем без славы и без толку.”**

**Se arc, se rím nem hajaz virágra.
Konok öntörvény anarchiája
ez a korszakot vétett Szapphó,
kibe kulcs nélkül lép be rabló,
orgyilkos történelem.**

**Cirill betűket olvasok újra,
szemem három patakba sírja:
NEM!**

**Nem kell
végtelen egetek sztyeppéje,
szittyá múltam bogánca sem,
nem hullok földünkre vissza,
Prága, Párizs velem.
Épp elég, hogy lelkemet felissza
rab-álmotok, ha néha fellapozva
kezembe veszem.**

**IN MEMORIAM
GULÁCSY LAJOS**

MÉG

**volt egy kiállítása,
még nem merült egészen el,**

az elméről kivitték őt is:
talán egy szín vagy ecsetvonás
még visszaemel.

Még járkált körbe-körbe,
bóklászott, mint egy kisgyerek –
Na'Conxypanban éppen hó esett –
a barátok zavartan álltak félre,
a Varázsló meg csak nézte,
s tapogatta a csillogó kereteket.

ÍM

ígyen szóla
hogy magadra találj
a nyáj –mondta–
gyengék menedéke
nyájösztön legel a bégetésbe
mint juh a gyepen
szemezgetem az életem
puli csaholás összetartja
látjátok meghalt
a nyájat ki tartja vissza
míg rohan a szakadékba
ő is fiam volt
akiben gyönyörködtem
nem ember szívébe való
kínokkal gyötörten
várta habzó nyálú tenger
egyetlenség vagy irgalom
de nincs már
az állatember

loholva tipor halmokon
az istenek halnak
az istenember csordákban
és hosszasan haldokol

ALÁRÖSERS

*Szindbád „szegény volt,
elhagyatott,
beesett, sárga arcát
a hold világította meg”*

már nem akadt
szonáta hangulat
őszike semmise
se a semmi mása
a sziget tölgyein nem bűg
a havas podolin
sosemvolt pestbudára
behajt egy szénásszekér
bezár a bazár
az isztam buli
és csavard fel a szőnyeget
még egy-két
retró roncs ógyeleg
már elindult felé
de nem csilingel meg se vár
utasokat nem szállít
és szindbád a forgalomból kiáll
de vesztegel még egy kicsit
az nem lehet hogy ennyi volt
és az is csak múlt időben
ezt nem gondolta komolyan

ő sem

***„kifosztott koldusként
bolyongott az éjszakában,
és valóban céltalannak
látta az életet,
amelyhez pedig
mindig ragaszkodott”***

**az álmok színes gyöngyeit
szorítsd ki únod a valót
béke veletek
néz körül szindbád
és írni kezdett
valami életes zenés
szív alá valót**

VILÁGPOLGÁR

**vagyok,
itt, Kufsteinben honos.**

**Széphalomról
Munkácsig látszom.**

**Pest-Buda táján
Bécsig kujtorog,**

**s Weimárig ér
jót s jól az álom.**

**A nagy titok
se több, se kevesebb.**

Lépcsők vagyunk,
és továbbítások.

Se cseléd, se mesterek:
vállak és vállalások.

EMBERÖLTŐBEN

kétszer tér vissza Halley.

„Az isteneket közelebb
halandó el nem éri.”

Ember-öltönyben
semmiképp,
vagy bizonyíthatatlan,
ha látod is: hányféle alakban
öltöd neved magadra:
profilból, szemből, lentről
vagy fentről
vetülsz ezernyi agyba,
s jó, ha tucatnyi őriz.

De 61-ben is lesznek,
kik láthatják Halleyt,
mint Kosztolányi hitte:
Hannibál hadát,
végül is hol van az akkor,
az innen- vagy odaát –
tudósok gondja.

Tudatlanul vagy tudva
hasítasz hétköznapiakba,
halálra ráadásul
az ember ezt kapja-marja,
mert jobb lehet,
de szebb nincs a pillanatnál:
Faust mocsarat csapol, rohangál,
haját tépve dühöng, bolondnak nézik –
de mind szájtátva csodálja Halleyt.
„HORATIUSI”

végül is
únom e régi világot
csupa rom
de azért soká
és komoly öröm volt
errefelé az itt-lét
na nem gondtalan
nem is kell mondanom
végül is nem rég
luxus volt itt az unalom
lúzer fölösleg

mi kell még

lapozgatom a polcaid
hát uram
szorgos egy méhed voltam

ha elnyúlnék laposföldén
bambán és agyhalottan
olvass fel nekrológnak
eresszed vicceim a szélnek

értelmem volt-e
kellett-e volna

hát ezt majd mással beszéld meg

én már meglennék nélkülem
csak úgy én-telen lebegnék
király lenne és végtelen
ittén még egy kis nem-ség

mint szélnek eresztett nyáj
asság volna és az-ság
megjártam érte én
lélek és méhek hosszát

csupa rom vagy uram
nézz körül magad is

PARTI NAGY

MA

jártam a világban
ding an sich meg minden
olvass csak tovább bátran
nem több a kanti szintem
suchen szólt a hang
éppen négy óra volt
hozzám igazodott a város
folt hátán folt
mutató hú maradt
mutatójához

a jelenségvilágot
kissé bambulva jártam
ad absurdum meg astra

kongott egy szívlapát

lájkkolt a homeless arca
és szertenézett
míg az újságért nyúltam
hol sorsuk írva van
nekem meg netem
hozzá billentyű
százhuszat verő múlttal
balkon begónia
hogyan benője nyárral
de ekkor már
bejjebb
a szívközepben jártam
míg csengettem
csendben elmerengtem
minek is
purgálom itt a lelkem
sturm und drang ez
egy kávéskanálban
aztán koccintottunk
a dolgozó népet
híven szolgáltam

de mit is
mondjak róluk
míg szembejöttek
kései voltak
a depressziós csöndnek
magukba fojtók

nagyokat nyelő torka
hörgött föl hangtalan
jobb híján
vagy a rímért
föl-föl a csillagokra

ARANYÓRA
DISSZONÁNCCAL

habár
Az elveszett alkotmánnyal
(ah minő prófécia)
huszonöt aranyat volt nyernie
s Vörösmarty beszólt
jaj nyelvünk vaskora
a K. Társaságnak mégis
meg kellett Toldania

hanem írta Petőfi
öcsém
téged le fognak köpni
mert álmában
nyáladzik
hősödnek a szája
de én megcsókollak
hja tudott cifrábbat
A helység kalapácsa

nagy kár
hogy Buda halálát
nem érhetette meg

agyonsmúzolta volna

vajon most
hol slammerek
vagy reppel
e posztpornó páros

hajt az idő nem vár,
hej puritán János
te puszták harangja

„s mely elébb volt csákó,
lett belőle kajla” –

látjátok feleim, öreg Bencének
konyul még a bajsza... hm

...is...

órára Aranyt
hiába hogy fejből
csak óvatost
és előolvasva vidd...

SCHILLER
ÖRÖMÓDA

a Názáreti
túl szigorú volt
apám-anyám hagyni el
valami bizonytalanért
meg kenyérrel dobni vissza
micsoda hülyeség
na jó annyira
nem érdekel a győzelem
de mindig felülemelkedni
hát ezt nehezen
várnám el tőled
bár nem tudom ki vagy
csak látom
hogy fogy a levegő belőled
míg múlik napra nap
értem én
van akit nem tesz szabaddá
a nem ütni vissza
elengedni azt ami nem lehet
de mégis is izgat
hisz ez a fickó olyan gyakorlatias
a szentháromságból
csak a testvériség marad
tudod mit
éppenséggel elég
míg múlik napra nap

JÁRTA

**ám a szóbeszéd
Baruch így meg úgy
Istent öldököl
de Baruch
meghalt a küszöbön
mert tudta
meg kell lennie
így becsületos**

**aztán
ne szólj te
ezt se azt se
ne menj te
Heidelbergbe
légy ami meglehetsz**

**rejtőzz
a lencsék fénye mögé
ad astra
Baruch nem él örökké
miért is mennél
más csillagokra**

**küszöb ez
a szabadság ára
törvények innen-átja**

**lencsék sugara fűszalak éle
gyémántok források fénye
nyugalom ez**

IN MEMORIAM MILTON

HOZZÁM

már hűtlen lettek a szemek,
vagy megvakult az angyal, s úttalan
utakra tántorogva tér – ha van
értelme még, az Isten pityereg,
olyankor óceánok medreket
fröcskölnek égis, ahol hangtalan
vihart korbácsol kerubjaival,
s pillangó szárnyak vagy véletlenek
kevernek láthatatlan feketét
s még láthatatlanabb fehéreket.
Szivárványát veszette tán az ég,
vagy én vagyok már úgy, mint eleget
szolgált cseléd: csak fogja kenyerét,
és duzzog eltelt napjai felett –

They also serve who only stand and wait.

ÁDVENT

keretbe érkezünk
például felekezetbe
és feszegetjük
néha azt is
ki körénk szegezte
íme a szó
csúfot űz a szentből
kereten túl innen
ólalkodik
míg teremtőn

**igazgatnánk
a kerettelen lényeg
túlélt tanítvány
tanítja itt
a mindenséget
és feszül az ész
míg szögek vernek
ádvent van újra**

íme a gyermek

HARMADNAPON

**tüzeket raktak az égi tanyák
a planéták centire ugyanott**

**körük kerülve lassan ballagott
szamár teve és csillag**

**már három irányban távolodott
terhétől a város dobozokba**

**mit nappal szépítnek álmodozva
hanyatt feküdt a hely**

EGY

szó

indulat nélkül

már irónia sincs benne

mögötte tény

tagadhatatlan

de tüzet fog

mintha gyúanyag lenne

végzetes hiba

nem észben tartani

már csonkig égett az ünnep

hogy zsigerig perzselt

petárdás napok jönnek

átolvasom

ami még hátra van

a közösbe én is beszállok

itt egy kis csend

el ne herdáljátok

A KUKORICÁSBAN

esteledett

ágyú már csak távolból dörgött

ingembe dugtam a levelet

gyászba csak rövid időre öltözz

aztán dobd el a fátyolt

fejfát ne keress

szörnyű idők ha jönnek

nevem el ne árulja nevedet

VÁLASZ PETŐFINEK

zavarod lelkem mint megbomlott cimbalom
mi lentről jöttünk és hittük hogy fölfelé
nem megyek utánad itt lent vár nyugalom
verset és időt csak csend ami tölténé

mit akarok kérded kései sarjadék
se törzse se lelke pusztulok általa
sorsodnyi osszián tengődni dalokért
nem találja magát legendás dalia

s mert nincsen a sírod hát szobrokhoz hordom
világszabadság nyesett virágaidat
nem hittem akkor sem hamleti gondokon
kellettél rímek s pallók hiányainak

délibáb nélkül gyökeret verni erre
és partok között cölöpre valóságot
és nincsen a híd se komp se folyó medre
itt próféciák ropják a pillér-táncot

csak delírium a hová és a honnan
tűz nem melegít nem hűt levél se fákkal
maradt a „mégis” – a rímtelen örökség
hogyan szabad mégse hinni senki másban

O TEMPORA O MORES

re tanít a meggondolt gondolat

reménytelen az ember

ha karodon gyerekekkel véded a gazt
s a szó ritmusát szív szaggatja könnyre
nincs az a gazság mit ne venne ölbe

és reménytelen a jó szigorú szája

a feledni akarót
nem rángatod le a puszta valóságba

cikornya kell és törvény szigora
romantika ó romantika
mert nem bírja el a valót... próbáld hiába

most hát az ideát cseréld idiótákra
ha nem érted hogy lesz emberből csürhe
és szégyelled a rímet mert hamis a tükre

s mert ember vagy... ne vesd meg

hogy Ciceró nélkül sosem vagy alig megy
kígyók és galambok... de legesleginkább
hazugság nélkül ha tudnád

o tempora o mores
re tanít a meggondolt gondolat

**VOJTINA
ELKEZDETT**

**mindenfélét,
például az életet.**

**Kipróbálta,
amihez tehetsége se volt,
például az életet.**

**Tanár,
mert varrónő nem lehetett,
úgymond-eszét
gimnáziumba küldte
a szülői szeretet.**

**Jött az irodalom,
a matekhoz nem értett,
nekivágott hát
a szó egyenletének.**

**De abból is
csak az emberi képlet
ismeretlene húzta,
ha olvas,
visszalapoz újra meg újra.**

**A lét forog,
Vojtina így megyen.**

**Már nem ámul semmin el,
és csak kevés dologba kezd,
megérik lassan, mint szőlőgerezd.**

RÍMES

**ha körbetüszög
a város
torkon ragad
a vírus
s orrod fújástól
véres**

RÉMES

**két fújás közt
körbenézed a face-ed
hopp tudós hírek
egy új dimenzió**

DE JÓ

**nem idő
de téres**

**nyugszol te is
az agy se véges**

**és eljön az idő
a telis-tele tér**

**amit jesua
de pilátus nem remél**

**ha igaz és vigasz
vagy csak félig az**

megéred

**mert rím el nem vész
bárminő rémes**

**csak átalakul
mert kézirat sem éghet**

**egy vagy kitudja
párhuzamos térben
látod jobb magad**

**á heló vitéz
ja most látom ady
glad to space you
arany barátom jani**

**hoppá
hoppá**

**lenni vagy
nem van-é**

**lehellet megszegik
bökö bennakad**

én úgy vagyok

**hogy már százezer éve
vélem a térem
mag-magamat**

de né

**egy rím
gazdátlan lebeg**

az nem lehet

**múlass velem soká
szelid emlékezet**

ÁLKAIOSZI

**Omlásnak indult Vajkban erős magyar!
Nem látod Árpád vére miként Vazul!
Nem látod-e basszus, egeknek
(ostoba!) itt nyilait házárdon?**

BÉRLETEM

**van buszra-villamosra
a szuszra emberöltőnyi
költőnyi néhány versre
több vajon kell-e
kihasználatlan bérletével
mit ér a szusz
hisz a szakaszjegy drága
nincs oda-visszasága
micsoda visszásság az élet
biznisz nélküli érlet**

HÜBRISZ

barátom
nemcsak olvasni
érteni
kellett volna
na nem a bölcsességet
mert az csak
némi olvasottság
nézem az arcod
torzát-sorsát
fönt ott fönt
a ritka levegőben
nem Ariadné
de intézi azt már
a könyörülő Isten

EZ

a hazám ó lélek
itt minden csupa rom

meg refrén

már elég jól
járjuk ezt a táncot
légy ami lehetnél

**se hitünk se eszünk
a máshogy lenniben**

**már pattanásig feszül
bennünk az apátia**

CSAK

**helyzetek vannak
és dolgok
amúgy *mint oldott kéve*
ezer év áthallás eredetisége
mértan-nyelv józanság
kell hozzád: itt-élet**

**bent: a kurva életbe
kint: csillagos ég és kérlek
bent: imperatívusz
kint: tényleg**

AMORFIZMA

**A becsület szót hiába fel ne vedd,
nekem elég a fair play.**

**Lehet, hogy majomtól származom,
ha te Istentől lennél.**

**De ez csak elmeél, és annyira igaz,
mint neked a szitok, érvek helyett, ha az.**

**Nekem kevés az elmeél, tényt nekem, tényeket!
És biokémiát! Meg Isten-érveket.**

**Érved, ha van, legyen kétoldalas,
mint a zenit, amikor épp deles.**

**De ez csak elmeél, sznobul: premissza.
Ezek csak aforizmák – igazak oda-vissza.**

**Amúgy igazunk is lehet, mindent egybevéve,
de az igazság szart se' ér, nekem elég a béke.**

**IN MEMORIAM
KALLÓS ZOLTÁN**

IDEGEN

**földre ne siess
ott is itt is
etlen-kies**

**kietlen-kies
a tájék
hegyet-völgyet
erdőt hágék**

**hegyen-völgyön
által-mentén
környös-körül
mire mentél**

környös-körül

**haza leltem
vándorokkal
megpihentem**

**ellenség
ha előmbe állt
hét madár
röpített halált**

**fejem felől
más vidékre
itt maradtam
terítéke**

**hegynek-völgynek
sík mezőnek
szívet pengő
szeretőnek**

VISZONYLAG

**enyhe március
beült hozzám az únalom
a szőnyeg unja rímeim
míg Petőfit körbe hurcolom
szabad szerettem volna lenni mindig
vagyis csak szárny
madártalan
kint idusára gyűl a nép
megindul mind a négy folyam
és leejtem mint hátizsákot**

a messziről jövő
hanyatt dőlök ha lesz ahol majd
és nem tehetek már semmiről

ARANY LÁSZLÓ

EGY MEG NEM ÍRT REGÉNY:
VOJTINA FIA

S mert Húbelét nem emlegeti senki,
Apja fiaként is csak: „Laci, te!”
Illó most már a fiút emlegetni,
Nehéz örökség: apja zsenije.
Csak nézem ezt a nemes férfi arcot,
Homlok mögött a rejtett becsület:
A máshol termő talentom becsapta,
Nyomasztja ég, s lett, ami mégsem kellett:
Másodhegedűs az első vonalban,
Isten is csak néz: „Ezt jól elpazaroltam.”

A homlok nevet: „Jaj, dehogy, Uram!
Minek tolongnék ott, hol annyian?”

Nem kell nekem se bak, se Nesszosz vére,
Imádkoztam, kezemet összetéve,
s boldog vagyok úgy, ahogy apám ígérte.”

**GRENDEL
ABSZURDISZTÁNBAN**

**mozgalmas az élet
bár ugye tudnék másnak is örülni**

**mondom is naponta a nép gyermekének
eszmélkedésre küldte hozzám
a szülő vagy a sorsa**

**kérem én nem vagyok kíváncsi
pocsék dolgozatokra**

**és ne herdáljuk az időt ha lehet
én a szabadságjogok híve vagyok
önöknek tehát joga van kapni
rossz jegyet
ad abszurdum bukni is
ha kell**

**amúgy a tanulás csapatmunka
és kérem mért beszél ha osztálytársa
mellesleg embertárs kérdez vagy felel**

hogyan ez most hogy rímel Grendel Lajosra

hát kérem nagyon is

**ám egyelőre elég ha egy állítmányt felismer
és kérdezzem kérem mert a jól feltett kérdés
jól jöhet később
ha majd a miértet kutatja**

mert ugye nem mindegy

hogy okot magyaráz-e okozatba

akármilyen abszurd is ez az isztán
történelmét a logika írja

most épp elment egy józan esze
úgy mondjuk meghalt

tán az a kevés is ami még megmaradt

I.M. JÓZSEF ATTILA

NÉZEM

ezt a gyereket

ringató

milyen nyomasztó
felnőtt lehetett

vágott az esze mint a penge

vajon mi élezhette
ilyen fegyelmezetre

egy szó el nem hibban

vajon mi vezet ugyanonnan
kiválni ölni halni

ott fent ki bírja el
már nincsen hol elvegyülni

**mert égi-földi kasztok
zárják a kapukat**

egy holló repül át

**nem embernek való
eszmélet ami megmarad**

**és pereg a látszat
(majd megírják
amit úgy szégyelltél
durva kezed de tiszta ruhádat)**

**lelencek omló álmait
dúdolja már a minden**

MIKOR

**a lelkek ösvényt
cserélnek
elhagyott kertek érnek
véget
s magukban járják ami
hátra van
mögöttük elbocsátás
feledés
béke
az ösvénynek már csak
csendje van
és vége**

A PAPLAKBAN

**csak romantikára
tellett.
Három papkisasszony,
kiket tálentommal
vert meg
a yorkshire-i láp lakatlan
vidéke,
írja-sírja-üvölti
szélbe,
ami soha nem lehet.**

**Hamu a hamuhoz,
rög a rögre,
kísértet
most és mindörökre.**

**A költő tévedett:
csontig élvező gödörbe
nem rohadnak,
és nem halnak halált.**

**A síron üvöltő szél liheg,
vonít, elül, sorsra talál.**

EGY MEG NEM ÍRT MONOLÓG

Horatio,

lásd, több dolgok vannak égen-földön,

nem nagyon segít itt az értelem...

nézd most vettem elő mellkasomból,

lehet hogy ez itt az én szívem,

nézem mint egy talált tárgyat,

forgatom mint valami könyvet...

lásd nem tudom már magamtól tudni,

hogyan tudni vagy hinni könnyebb –

mert ez itt a bökkenő:

melyik csal jobban: fej vagy írás,

melyikből ered fölös gyötrelmem,

több dolgok vannak égen-földön,

néha itt kevés a fegyelem...

fölös is ezen tépelődni... meg minek is...

meglesz, ami úgyis meglenni kénytelen.

FELTÖLTÖTTEM

egy dallamot

már Ella Fitzgerald halott

de letölthetsz egy életet

dzsesszben és swinggel hallhatod

a lyrics kicsit tán közhelyes

de mi már csak így zenélünk

így dúdoljuk szó helyett

az életet az életet

MARCUS

utálta
a kizökkent időt
a kor fejére nőtt
fogott hát
egy kis sztoicizmust
mit tehet
mert új idők jöttek
és új terek
vigasztalódott
egy kicsit még
elmélkedett
néha csettintett
egy-egy elmés mondaton
ez is valami
itt a latin romokon

IN MEMORIAM

Széchenyi Ferenc

egyszer csak
vagyonra ébredsz

az ég-föld tiéd

na lássuk
mire is költenéd

esetleg elherdálod
"míg jó a halál"

**mekkora gáz
ha így rád talál**

**alapíts mondjuk
egy bibliotékát**

**pénzed papírba
mentsd át**

**"kézirat nem ég el"
tudhatod**

A LA BRAQUE

**apám műhelyében
kék piros sárga
összekent színeket
kentem palettákra**

úgy éreztem ez a rend

**de aztán elvadultam a háztól
a fauve-ok erőszakossága
tombolta ki magát**

**most kubizmusra váltva
érkezem a földszínűek
barna-zöld elefántcsonttornyába
festve gitárral kottára
ami még vagy már én vagyok**

HA

**adnék a szóra
a magaméra is kellene**

kellhetne-e

**ti is
mással méritek**

**én például azzal
csukják-e az ajtót
vagy hagyják csapódni**

és akkor mi van

**minden
megfigyelés csak szónyi**

**ajtócsapódás
flegma vagy egyenes
csukódás
gyengéd vagy gyáva-közepes**

**csak a nyak
na az legyen egyenes
vagy peckesen görbülő a hát
nahát**

ilyen is van

**ezen a földön
már halottaim költöm**

**istenbe mártott arccal
úsznak egyre följebb
míg hátam
az árnyékuknak döntöm**

**GOUNOD
EGY MEG NEM ÍRT LIBRETTÓ:
EGYMŰVES**

**Eladó az egész világ
és áru benne minden
Mefisztó ingyen
de Faustnak ára van**

**az egyművesek céhe
a többit
felváltja aprópénzre**

**a perc az isteni
a pillanat mereng
még mérlegel
s csak egyszer villan**

**mint sebes villám
setétes éjjel**

**a zsenit
találomra osztja széjjel**

az égi harmóniák

nagyregényt írnak

Gounot Faustját

Bulgakovnak

mert kotta el nem ég

s ha lesz időm elég

elrendezem

az egyművesek polcát

hol Ottlikot el nem sodorják

e pusztuló világ bárgyú meséi

mert el kell rendezni

polcot kottát

dobold a holtak

(így mondják) sírját

s csak egy poklot járj meg

ahonnan visszatérsz

MOST

hogy Isten is a foci VB-t nézi

és egy időre felhagyott

egyéb elfoglaltságaival

úgyis mint

a magyarok megszázásával

gondoltam én is lazítok itt

a nagy megbűnhődésben

elvégre ha Goethének igaza van

megadnak az istenek kedvenceiknek

mindent amit a fene se kért

leginkább szenvedést
de azt mi nagyon szeretjük
kedvel is minket az Öreg
Kárpát szent bércétől
a Luzsnyiki stadionig
ha nincs is közvetlen járat
a Puskástól
legalább a nyolcaddöntőig
persze jobb is mert ha túl korán
lyukad a magyar háló
belegörbed a nemzet
az átoksúly alatt
s mivel megfordítani
vagy legalább akarni mi nem tudunk
hisz mi lesz ha mégsem sikerül
legalább egyenlíteni
mert nem játék ez itt
ez itt
a nép a tét
de most hogy nem hódolhatunk
mazochizmusunknak
gyakorolhatjuk a nézés
l'art pour l'art örömét
a beívelések kalokagátiáját
egy isteni becsúzás aranymetszését
egy-egy odüsszeuszi csel leleményét
és igen a nagy veretések
deus ex machináját
hát igen
katarzálunk mi is
de jó is ez nézőnek lenni
sehol egy áruló
a Duna csak foly

IN MEMORIAM
KÁNYÁDI SÁNDOR

„VALAKI JÁR A FÁK HEGYÉN”

köréje gyűlnek csillagok
öles léptekkel mér a fény
míg surranását hallgatod

egy jó maréknyi törmelék
míg morzsoljuk az életet
még látjuk ahogy körbenéz
valljuk-véljük hogy lépeget

a fák hegyén az ég között
a földig ér már úttalan
bólintunk elment költözött
még arca hangja lépte van

aztán a csend a fák hegyén
éjszakásan és súlyosan
aztán a fény az ég felén
a fák fölött hol dolga van

VOJTINA,
VOJTINA ÉPÍT

Ház ez,
talán képzelt, üres telken.
Íme, hát megleltem,
s nincs térkép,
melyen megmutatható.

Nem baj,
összetartják kínok,
néhány ráakasztott szó.
Homály és rímek tánca benne.
Mintha valaminek lenne
a haza.

ÜRES-E

a ház
ahová lakni jársz
a hely
ahová pénzt keresni
kérdesz-e
ki a hibás
hogy önrészed benne
mennyi
markolsz-e ideát
szemközt a valósággal
látod-e aki lát
percnek profitnak háttal
gyűlölöd-e a boldogat
forralsz-e bosszút
tehetetlen
mérgezed-e a lelked
roskadsz-e egyre
betegebben
hajszol-e hiúság
győzni hiába
halogatod-e Istent
a definíciójára
tudsz-e nyerni

**mikor a díj semmi
tudsz-e másért
sikert aratni
várni babérra
töviskoronára
tudsz-e belenyugodni
a perc igazába**

BOLOND

**kicsit vagy nagyon naiv
Taorminán a naplemente
giccs alkonyát a patikus
narancssal elkeverte
click
boldogabb vagy-e
ha nézed
vagy inkább tétova
görgetsz tovább
click
athéni holdfényes éjszaka
a szón is elmerengsz
click
micsoda szentimentalizmus
egy libanoni cédrus
milyen elkoptatott
click
tán itt válnak el
mélyek magaslatok
görgetsz tovább
és click
vissza nem hozod**

az istenek halnak itt
amott az alkonyok

DIÓTÖRŐ

mivel értem a parabolát
csonthéját plusz a belét

s mert nem töri fel magát
majd bot vagy szél veri szét

vagy rohadtra töpped
szedetlenül a sárban

csak ülök kivártan
másként nem tehetek

nem tudom mondtam-e már
unom a történetet

mert meglesz ami kénytelen
másként nem lehetett

isten vagy nélkül
de bevégzi ami készül

mene tekel
mene tekel

kertünkben már
az ősz lépeget

HAJNAL

fél négy,
a nyitott ablakon
innen és túl
a kozmosz surranó
csendje,
cigaretta, kávé,
lassú halál,
a rítus rendje.
Egy méhecske téved
a fény mágneskörébe,
csúszkál a csövön,
leoltom, repüljön,
de nem,
makacsul csúszkál,
kapaszkodva
a reménytelenségbe.
Elengedem
a gondolatát is,
meggyújtom a gázt,
aláröpil.
Értelme kevés
az ismeretlenségre.
Magzatalakba olvad,
egy virágnak vége.
Kávé, cigaretta.
Surran velünk a csend
kegyetlensége.

**IN MEMORIAM
LATINOVITS ZOLTÁN**

MILYEN

**jó is annak, kit súlyegyen lebegtet,
arany középút simogatja talpát,
nincs billenés-bukás se jobbra-balra,
se mélysötét ég iszamos árokpártja,
könyörtelen és közömbös csillagok.**

**Kiülnek szelíden: mi a fenének
égnek vágató Illés-népek...**

**a semmi ágán mérték az élet:
okosan adagolt szenvedélyek.**

Nem én kiáltok, a föld dübörög.

**IN MEMORIAM
MICHELANGELO ANTONIONI**

**Akarsz-e látszani valóságot meg istent,
tudnál-e szembekötősdit, mikor a látszat nincsen,
mernél-e összejátszani szemben az egy-halállal,
akarsz-e játszani, mikor az igazság csal,
akarsz-e szembenézni, szembemenni a ninccsel,
kaput szélesre tárni, mikor a holnap kilincsel,
akarsz-e játszani, mikorra megtalált,
akarsz-e, akarsz-e, játszani szabályt?**

HA

**Magyarországra jössz,
menj ki a pesti Duna-partra.**

**A Parlament
fordul egy kicsit,
de még előnyös szögből látszik
a Vár, a Citadella,
a Szabadság-szobor,
amit csak sörnyitónak hívunk,
de szívünkhöz nőtt,
akár a krigli.**

**Jelzi a naplementét,
a súlya birodalmi.**

És akkor láthatod.

**E kívül
nincs számunkra látvány.**

**Aztán
ülj le a szobor mellé,
valami gond görbül
sovány és csontos hátán.**

Mereng.

**De téged
ne ringasson el,
ne rántsion el a folyó mocska.**

**Az eget nézzed:
a Nap most száll le a Városmajorba.**

**Homály és alkony.
Tömörebb sötét.**

**A pesti parton elhagyott cipőkre
még egy utolsót néz a nappal.**

**Lépcső kalappal.
A csend talapzata.**

**Mi nem szeretjük,
csak az estét.**

**Mikor a könnyű agyvérzegénység
leszáll, és nélkülünk tapasztal
létet a lélek és az agy.**

**És álom nélkül alszunk.
Mikor lemegy a nappal és a Nap.**

MICIMACKÓ ELKÖSZÖN

GYÜVÖK MINGYÁ

csak dógom van

**addig gyűjtsetek mézet
csak épphogy körülnézek
hová veszett egy csuprom
a csurran-cseppen élet**

jaj üres a szívem
mondom

egy kipuffadt lufin
repülök észak-délnek
nyugat-keletről
darazsak-méhek

ez már az ég
meg felhő-beszédek
jaj mennyivel könnyebb
a légynek
ha nem is madár
de tényleg
most nézd meg
hová csöppentem

vége a vendégségnek

egy kipukkadt lufin
üres csuprokba nézek

Róbert Gida
majd elmeséljed

ha nem jönnék mindjárt
vagy tényleg

MINT

**hasonlat
túlfeszített húr
kukák okádó
gyomra szélnek
zárt arc
blaszfémia
kéznek ököl
bokát bénító
irgalom
kitartott csend
letüdözött átok
fojtott tűz
mely minden
pillanatban**

eszedbe jussak

TALÁN

**többet rágódom a kelleténél
és ezért szeretem a ritkán szólókat
vagy mert egy ideig még
hivatalból nem tehetem
tehát kimondom a hallgatást is**

két cigi közt

**Julival épp a hivatalnak packázásairól
hallgattunk nagyokat
már majdnem sírt a kimerültségtől
plusz három gyereke van unokákkal**

aztán ezzel törte meg

„hiszen nekem már
egy nagy útra
kellene felkészülnöm”

ha én egy ilyen mondatot tudnék

utcazajban

hálából megmutattam neki
a titkos zugot
ahol egyedül tüdőzheti le
szóval átadtam a helyjegyemet

igaz csak másodosztály
de bokrokra nyílik

OKTÓBER 30

a Gergely-naptár szerint
hajnali fél öt
langyos nyáreső mér
odakint 15 fokot
kicsit még bosszant
tisztára mosott ablakok

„China produces fake beef”
kavarog bent a főttozás
öklendezi a kiflit

ha már mindent meghánytatok

oda-vissza
árnyaltan ahogy illik

mert „minden nemes szívnek”
ez feltétele

mosogassatok kevesebb vízzel
belátás a lélek eledele

s ez már a szellem napvilága
most hajlítja a térdetek

natura est deus in rebus

készüljetek

OKTÓBER 31
BUDAPEST

Gyanítom, hogy Bruegel
az éggel nem sokat törődött.

Talán egy percig elidőzött
az Ikarusz-terv roncsa felett.

Aztán elfordult ő is.

Róma ontotta magából a szenteket.
Wittenberg tézist ragadott.

Vadászok a hóban.

Nézzük a pillanatot,
részletenként és szótlán.

Áhíttattal,
ahogy a festő ráfeledkezett.

Utólag okosnak lenni.

Nézőpontunk
most jobb híján ezt jelenti.

Mint képeskönyvét a kisgyerek,
lapozzuk át az embervidékeket.

NOVEMBER 1
BUDAPEST

KÉT

napja voltam halálos szerelmes,
mínusz harmincat írt a Néva-part.
Épp tanultam leválasztani a lelket,
tudtam ugyan, csak ideig-óráig tart,
de lubickoltam a felnőttiségben,
egy föld alatti zugkocsmában
a cári himnuszt gajdolva énekeltek,
fönt roncsrészegen dőltek a térre,
Nágya szólt,
míg a nagy októberinek vége,

ki ne menjetek.

**Az Ermitázs felett
barokkos-mocsaras szél fagyott.**

**Észak Velencéje.
Hol is vagyok...**

**Részeg finnek, angolok, oroszok.
A sarokban Raszkolnyikov.**

**Hümmögve hallgatom Puskinról
a cambridge-i kivonatot.**

**„Mi sok feleslegest tudunk.” –
mondja bennem oroszul Mása,
Paul nem tudja, honnan.
Hirtelen roppant súlya lett a füstnek,
én angolul otthon voltam.**

**Egy ember, „akinek nincs köze”.
Lehet, hogy ezt dúdoltam.**

**Hirtelen roppant súlya lett a csendnek.
Még haza kellett jönni valahonnan.**

KALOKAGATHIA

**„Mit állsz, tátongó mélység, lábaimnál!”
Még pontosan négy szín hátra van.
Még elmosogatok, porszívózom,
rövidre vágom drámádat s hajam.
Még átvasalom az evidenciákat,**

s hordom, mint színész az unt szerepet,
egy jelenetig még ifjúságot,
szemet-szemöldököt is sminkelek.
Íme a fiam: pusztíthatatlan.
Robotot gyárt, és lelket fakaszt,
esőt, jeget tud, hómezőket,
és jobb időkre hexametert is tartogat.
Dimenziót vált, s visszatér,
ezt még apjától örökölte.
„Ne hidd, hogy éjed engem elriaszt:”
Kitátott szádról a gúnyt töröld le.
„Az igaz szép, s a szép igaz.”

(CAMUS)

ASZTALRA

terítő, testbe lélek

„a világ gyengéd közönyének”
nem kozmikus, de emberarca van.
Ma próbaképp,
holnap a tűző nap miatt
megölsz egy uzsorást,
aztán egy idegent,
ahogy épp a cselekményből fakad,
amiben nem is az akció,
inkább a rettenet elgondolása lüktet:
„az ember mindig bűnös egy kicsit”,
és talán ott kezdődik a borzalom,
azon a vasárnapi asztalon,
ahogy állva eszed a főtt tésztádat,

**mert minden megszokható –
beszélük –,
akár az idegenség,
egy nyitott ablakon át
a világ dokumentumfilmje.**

AZ ANGYAL

**mely jegyezte botlásai számát
számolt az esendőséggel is persze
ne hagyj el hidegvér mondogatta
kinek volt a feladathoz mersze
a gyalázatot lemosdom
habár tulajdon síromon
mert egy angyal számol ezzel is
virágozzék békesség nyugalom
de rosszul számoltak mindaketten
a fej meg a szív néha egyezhetetlen**

**feladat alkat alkalom
angyal mereng egy angyalon
s aztán könnyes szemmel
törli ki nevét a krónikákból**

**a teremtést győztesek írják
feladat alkat alkalom**

MI

**nem lámpavassal,
de szavakkal lincselünk.**

**Hisz oly szűk már a tér,
ahol az indulat kifér,
s még tett-ereje van.**

**Utódaink mosatlan
örökségük falják,**

aztán levizsgáznak belőle.

**Szétbullingolják,
aki még félni mer.**

OLYAN

**szépek voltunk,
tombolt a nyár.**

**Gyanútlanul a szélben,
az ősz sarkunkba' jár.**

**Honnan is tudtuk volna,
hogyan hoz a tél.**

**Hogy nem marad végül másunk:
„az ember mindig remél.”**

**És nekem ez jó.
Mert neked is jó.**

ADY

**URAM, háborúból jövök én,
meghaltam, élek újra,
jövök-jövök már életem:
ebben már nem leszek marha.**

**Jövök-jövök már életem:
ebben már nem leszek marha.**

**Tökmagjankóknak istene,
vezess a földutamra,
pocsolyás víz és sáskahad,
buckákra bukjon bucka.**

**Pocsolyás víz és sáskahad,
buckákra bukjon bucka.**

**Mit bánom én, hogyan tempóz
betelt poémák atyja,
pusztul már, pusztul rendesen
hunn, újnak apraja-nagyja.**

**Pusztul már, pusztul rendesen
hunn-újnak apraja-nagyja.**

VÉGTELEN

az ostobaság – mondta Einstein,
ezért a piaci rés is – teszem hozzá,

mert szerény vagyok a párhuzamokban,
amelyek a végtelen részben találkoznak.

Már csak meg kell találnom
azt az orbitális ökörséget,

amire volna igény

telenség

elég

IN MEMORIAM

KOVÁCS MARGIT

Ha csak egy emberöltő lenne köztünk,
e parányi agyagban ugyanazt látnátok.

De kihúlt helyünk könyökli itt,
és most már mindörökre.

Jelentését, létét veszítve,
percenként önmagát s a tájat,
mit korombéli mögé és köré láthat:
egy legyűrt rétegből itt rekedt lelet.

**Már nem emberöltőnyi emlékezet
siklik el fölötte.**

**Míg fejét simítom, kultikus tárgy csak.
Épp úgy, mint Keopsz múmiája.**

A nagyanyám.

**Messze szakadt családját várja.
Állok. Gondjait hallgatom.**

**Magányos asszony örök vasárnapon.
Agyaggyöngyök a kezemen.**

Szentendre, Magyarország, Világegyetem.

A SEMMIÉRT

**feldúlunk éveket,
és annak minden gondolatját.
Szerencsénk volt. Aki most meglát,
ha akarjuk: nevet.
s könnyedén.**

**A semmiért
megúszni végzetes,
értelmetlen és bölcs igazság:
napunk, ha sokszor végzi sorsát,
megszületünk. Valaki átlát,
és által él.**

**A semmiért egészen.
Mázlink volt. Van, aki értsen.**

KI

**csendet hisz, soká jár itt gyanútlanul,
Esendőséget, szelídítendőt megtanul,**

„míg fenn a lombot őszi szél cibálja”

**Soká talál itt angyalára,
kinek tavasz, nyár tartogat
késő tudást: vérengző fenevad
őrjöng a téli tájra.**

**Tekintetét torzítja förtelem,
ki ránéz: nem ismer magára
az iszonyattól, amit érez**

kezében ökle, bokában lába.

**Íme az ember, kit annak hittél.
Íme advent iszonyata, csodája.**

KIFORDULOK

a SPAR-ból.

**A napkeleti bölcsek
utolsót pihennek.**

Holnap már sietni kell.

**Egy csillag mutatja:
Késem.
Két nappal és egy centivel.**

**Most eszmélni kellene,
megtenni,
amit viccből mondtam.**

**„Életem képe ez.”
Ülök összeroskadtan.**

**De tartom a rítust,
és fenn a látszatot.**

**Majd este lesz,
gőzölögnek a jászolok.**

**Petárdás ősrobbanások
zaját majd túléli az este.**

Gyertyát nem gyújtok – minek.

**Nagyot nyújtózik bennünk
az elementek teste.**

**VOJTINA ÖRÖK
ARS POETICA**

Németh Andornak

**Engem a költészet maga
nem nagyon érdekelt sokáig.**

A szónak legyen tartama,
de nem fontos, hogy versnek látszik.

Ésszel méricskéld a rímet,
máshogy nem léped túl a kocsmát.
Az értelmet talán még érted,
mesét ne írh – ez itt valóság.

Csak egy a sokból, és neked
nem is biztos, hogy rész egészre.
Élhettél volna szebbeket,
de helyben él itt anyaszülte.

S időben is – ez hát a sors.
Ez hát, vagy elmenekülve
határokat határra tolsz,
s adót fizethetsz más ügyekre.

Ez hát a forrás s tengered:
de nem fut szent, nagy Óceánba.
Innen ered már mindened.
valóság s vágyak más világa.

APÁM

imádott térképet rajzolni,
kis- és nagyhazát hajszálpontosan,
ilyenkor utazott – gondolom én,
vagy csak rendet akart.
Valami van.
Vagy kellene – határoknak, ki tudja.
„Az emberlélek korlátot kíván”,

**lám én is szerkesztett táblázatokba
gyűjtöm a hírt, hogy átlássa az elme.
Az ilyen rendezők a lét veszedelme.
Mert mit írsz a fejlécebe a priori?
Hagyd a fenébe, légy te vigyori
meg szertelen, hisz túlélésre játszik,
amibe botlasz, mind képtelen
utat tervezni utca hosszányit.
Légy mint a fű-fa, élő.
A maga módján, és mindhalálig.**

VÍZKERESZT

vagy amit akartok

**ez nem vers
ami tollal akarnok**

**de billentyű
mint lejárt csengettyű**

**ma le is szedhetem
de hosszabbítva nem
ezt az ünnepet**

**farsangra
angyalt vetkezek**

**s hogy én vagyok maszk nélkül
az ördög se fontolja meg**

csak aki békülve kékül

s oldja az ég vizében

**vagy amit akartok
de csak pontosan szépen**

HA TUDNÁD

**amit a tudat tud
előbbre volnál
vagy kétségbeesve
de ne aggódj
a mesterségesekre
sem jön jobb idő
a bioagynál
tán nem érjük meg
de tudjuk
az elszámolásnál
az ész az úr**

**és meglepődsz majd
hogy végül ki igazul**

nem volt itt semmi rejtély

**légy ami szíved
és eszed szerint
egyszerre lennél**

a többi csak bonyodalom

NEMECSEK

**lúzer
bele is halt volna
ha időben nem szokik
ki a grundra
de kiszökött**

**az író persze
meghalasztja
nagy hős halva jó**

**azért te csak tudd
NEMECSEK
ugyan halandó
de sose lesz halva
csupa kisbetűvel**

**lúzer ez igaz
de azért
nem mindent tūr el**

**EINSTAND mondom
amikor szembejön
itt-ott-amott**

szívem elébe térdel

ALFA HÍVJA Z-t

**Apánk-anyánk elsirat,
elaggott időt élnek.
Lasszóval fognak csillagot
egy mozdulatlan égnek.**

**Ne sírjatok-sirassatok,
idők vissza nem térnek,
már kozmikus szarva nőtt
a csodák ellipszisének.**

**Ne féljetez-aggódjatez,
aggancsaink nem szúrnak.
Nem benneteket döfködünk,
szívünk vetve azúrnak.**

**„Az égbe bál van,
minden este bál van.”
Nem idegenből,
szarvasból az arcunk.**

**Új szivárvány színét,
új források ízét
csorogja már a torkunk.**

A MEGÁLLÓBAN

bokáig ért a zápor
leült a csuromvíz padra

a másik oldalra
még átmehetett volna

hogy más irányt vegyen
egy délután

ha bár
ki tudja

van-e párhuzamosoknak
találkozója

valamiféle végtelen

fájdalom nélküli
keresztmetszések

vagy hirtelen záporok
zúgnak időnek-térnek

talán villámlott is

egy angyalnak
szikrázó napot készített

az égbolt hirtelen sötétje

ARANY BESZÓL

Hát öcsém,
vagy inkább lányom,
rímeid jók,
csak előttük,
hogyan mondjam:
szóval, túlragzod a szót,
osztán meg nyerseidből
valahogy hiányzik az ön-,
mi kell ám az iróniához,
ami meg is volna, csak ugye,
ettől még nem „isteni”.
S amit leskribáltál,
gondoltad vagy nem,
már megette a fene...
na már most:
nota bene
(megírtam én ezt
Gyulai Pálnak)
„hol valami mélyen érint”,
nem jártatom a számat.
Puskin is (ha nekem nem,
hát higgyed el neki)
megmondta:
a mestert nem csak a szó,
tán inkább a csend teszi.
Mert ugye hiába minden látszat,
az olvasó hiszi, mit papírra vetsz,
ez bizony így van, és lesz.
Szóval, a „valót” lányom,
de lásd, neked ez nem megy,
„mert amit *tapasztalsz*, a *konkrét igaz*,
Neked valóság, egyszerismind *nem az.*”

**Ezért lányom, a rímet elfeledd:
„Cipész a kaptafához!”
Hát valahogy így van, és lesz is ez.
Menj hát lányom, vissza,
„igaz körödbe”,
s ne hangoskodjál
itt mennydörögve,
mert mesternek *az sem való.***

**És Vojtina,
(értette ő már régen),
csak ügye, nagy úr a hiúság,
szóval, haza ballagott szépen.**